

*Příběhy obyčejných lidí,
kteří poznali živého Boha*

Proč a pro koho vznikla tato knížka

☞ *My, tvůj lid – ovce, jež paseš, budeme ti navěky, po všechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech. [Bible]*

Tato slova z Bible mě inspirovala k tomu, abych poprosila své bratry a sestry v Kristu o napsání svých příběhů ze života.

Věřím, že Bible je Boží slovo a že vše, co je v ní zapsáno je pravda. Věřím, že Bůh si přeje, abychom mluvili o všem, co pro nás vykonal. A věřím, že to chce proto, že upřímně miluje všechny lidi a touží, aby všichni přišli do nebe – na to nádherné místo, kde On sám přebývá. Nikdo z lidí mu není lhostejný, na každém z nás mu záleží.

Následující příběhy jsou svědectvím o Jeho velké lásce, o Jeho moci a slávě, o Jeho zájmu o náš každodenní život, o Jeho praktické pomoci ...

Knížce jsem dala název „*Příběhy obyčejných lidí, kteří poznali živého Boha*“. A to proto, že Bůh není nic abstraktního, ale je živý a jedná v našich životech a Ježíš není jen historická postava, pouhý prorok, kterého před 2000 lety ukřižovali.

V Bibli, v Novém Zákoně, je popsán Ježíšův život. Píše se tam o všem, co dělal, co učil, jak žil tady na zemi, také proč přišel a proč takovým způsobem zemřel – a také o jeho vzkříšení. Ježíš přišel na zem především z lásky k nám, aby se obětoval za naše hříchy. Během svého působení na zemi konal dobro, sloužil lidem, mnohým pomohl, mnohé uzdravil. Bible říká:

☞ *Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. [Bible]*

To znamená, že žije a stejně jako jednal tehdy, jedná i dnes v životě těch, kteří mu věří a poslouchají ho. Taková je naše vlastní zkušenost.

Tuto knížku s láskou věnujeme všem našim rodičům, dětem, sourozencům, babičkám a dědečkům, kamarádům a známým, kterým ze srdce přejeme, aby také mohli denně zakoušet Boží lásku, radost a pokoj.

Ivana Šindlerová

ze sboru Apoštolské církve v Kopřivnici

Obsah

Můj životní příběh	5
Jiří K. , 38 let „ <i>Po té zkušenosti jsem už měl naprostou jistotu, že existuje živý Bůh</i> “	6
Věra V. , 67 let „ <i>Mami, sama si vyzkoušej, že Bůh existuje</i> “	8
Standa Č. , 52 let „ <i>Probudil jsem se hrůzou a v tu chvíli jsem slyšel hlas: 'Dej si to do pořádku s Bohem!'</i> “	8
Simona Č. , 40 let „ <i>O jeden milión, že po smrti už nic není</i> “	10
Vašek Š. , 39 let „ <i>Když se člověk dívá na svět kolem sebe, nemůže nevidět práci 'geniálního konstruktéra'</i> “	12
Ivana Š. , 37 let „ <i>Nechtěla jsem se vzdát své 'svobody', o které dnes vím, že byla falešná</i> “	15
Eva Ch. , 61 let „ <i>Najednou jsem cítila, že Bůh je tam se mnou a říká: 'Miluj ho, miluj ho, odpusť mu'</i> “	17
Szymon Z. , 31 let „ <i>Když jsme byli všichni spolu v kuchyni, moji rodiče se za nás modlili</i> “	18
Katka Z. , 22 let „ <i>Jednou na lavičce mi Jana řekla, že zná východisko z mého trápení</i> “	19
Gabka K. , 56 let „ <i>Tehdy jsem Bohu otevřela srdce</i> “	21
Pavel M. , 31 let „ <i>Jako křesťan jsem se nenarodil a rozhodně jsem se jím netoužil stát</i> “	22
Jiřka M. , 30 let „ <i>Pouze jsem vyznávala, že chci věřit v Boha</i> “	24
Josef Ž. , 69 let „ <i>Začaly se mi zdát sny, ve kterých mi Bůh připomínal moji hříšnost</i> “	26
Libor P. , 33 let „ <i>Člověk toho přece musí hodně vyzkoušet ... drogy, alkohol a nevázané vztahy</i> “	27
Petra P. , 33 let „ <i>Viděla jsem na vlastní oči, jak se ze sobecké a ironické holky stal pravý opak</i> “	29
Jana K. , 46 let „ <i>Pak přišel Večer, který byl tím největším večerem i dnem mého života</i> “	31
Martin J. , 35 let „ <i>Trpěl jsem obrovským komplexem méněcennosti a cítil jsem se velmi osamocený</i> “	34
Miluška J. , 32 let „ <i>Můj dědeček žil celý život s Bohem a toužil po tom, aby byla spasena celá rodina</i> “	36
Martin Š. , 35 let „ <i>Při nástupu na vysokou školu jsem pocítil neobvyklou touhu přečíst si Bibli</i> “	37
Leona D. , 50 let „ <i>Poznala jsem, že Bůh mě miluje a chce mít se mnou ten nejužší vztah</i> “	39

Veronika K. , 32 let „ <i>A já stále byla bez Boha na světě</i> “.....	40
Dan Š. , 50 let „ <i>Ten večer jsem jasně slyšel Ježíšovu otázku: „A co ty?“</i> “.....	41
Gabka Š. , 42 let „ <i>Bible byla pro mě hodně těžká k pochopení, ale věděla jsem, že skrze ni mluví Bůh</i> “	42
Lidka B. , 66 let „ <i>Náhle jsem s překvapením zjistila, že ve sklenici není voda, ale obzvláště lahodný nápoj</i> “.....	44
Jana Š. , 43 let „ <i>Byla jsem postavena před otřesnou realitu smrti a donucena o ní přemýšlet</i> “	45
Zázraky všedních dnů	49
Tiskárna	50
Uzdravení ucha.....	50
Ztracené součástky.....	51
„Náhoda“ 1	52
Vysvobození ze závislosti.....	52
Anděl v trabantu.....	53
Tolik „náhod“	54
Uzdravené těhotenství	56
První Boží odpověď.....	56
„Náhoda“ 2	57
Vysvobození ze žárlivosti.....	58
Uzdravení z Crohnovy nemoci.....	59
Laskavé Boží jednání	60
Hleďte především Jeho království	61
Zázračné narozeniny.....	61
Bůh povzbuzuje a potěšuje	62
Uzdravení z artrózy	64
Věřící se smrti nemusí bát.....	64
Doslov	66
Doslov	67

Můj životní příběh

Jiří K., 38 let

„... po té zkušenosti jsem už měl naprostou jistotu, že existuje živý Bůh ...“

Vyrůstal jsem mezi lidmi, z nichž nikdo neznal Boha. Nikdo mi o něm nic rozumného nepověděl. Když nám učitelka ve druhé třídě říkala, že Bůh neexistuje, protože ho sovětští kosmonauti ve vesmíru neviděli, vypůsobilo to u mne pravý opak. Začal jsem o té bytosti přemýšlet. Myslel jsem si, že by docela dobře mohl existovat i bez sovětských kosmonautů. A když jsem se na to doma ptal táty, řekl mi: „Já si myslím, že Bůh je.“ A to je tak všechno, co se ke mně dostalo. Chtěl bych povyprávět, jak se mi ten, v naší zemi zapomenutý, Bůh dával poznat.

Bylo mi asi 12 let, když se mě Bůh poprvé dotkl. Na moji starší sestru tehdy udělal silný dojem jeden dokumentární film, v němž byly záběry z Hirošimy, doprovázené čtením z posledních stránek Bible, kde je popsán konec věků a poslední soud. Když pak přišla domů z kina, našla v knihovně starou Bibli po dědovi (který byl komunist a :-). A večer, když už jsem ležel v posteli, mi z ní četla. Nedokážu to vysvětlit, ale když jsem poslouchal ta slova, najednou mi bylo jasné, že Bůh existuje. Velmi mě to překvapilo.

Další Boží dotek jsem zažil asi o dva roky později. Byl jsem sám doma, když můj táta přišel dříve z práce. Protože měl velmi silné bolesti, vzal si prášky, lehl si do horké vody – dělal všechno, co dělával, když míval ledvinové záchvaty – ale nic mu nepomohlo. Jeho stav se rychle zhoršoval. Když přišla domů máma a viděla ho, jak v křečích bolestí zvrací, utíkala sehnat pomoc na polikliniku. Pak byl táta zavřený na toaletě a já jsem stál v kuchyni vystrašený, sám a úplně bezradný. Jen jsem slyšel to hrozné utrpení. Moc jsem se bál. Po chvíli jsem v zoufalství začal v duchu volat k Bohu – ještě nikdy předtím jsem to neudělal. Najednou jsem pocítil, že mě Bůh slyší a celou mou duši naplnila obrovská radost a pokoj. Stál jsem tam úplně ohromený a překvapený tou Boží přítomností, která se mi zdála téměř hmatatelná. Neuplynula ani minuta a dveře se otevřely, můj táta z nich vyšel, nevěřičně se protáhl a řekl v údivu: „Člověče, Jirko, mě to z ničeho nic úplně přešlo.“ ... Změnilo mi to pohled na svět.

Po této zkušenosti jsem už měl naprostou jistotu, že existuje živý Bůh, který je mocný, a se kterým je možné mluvit. Často jsem na něho myslíval. Ale ještě jsem ho osobně neznal a taky jsem se bál znovu se k němu modlit. Rád jsem o Bohu mluvil s kamarády. Přijímal jsem tehdy mnoho různých názorů a dostaly se ke mně i různé podivné a protichůdné „duchovní“ knížky. Často jsem si vzpomněl i na Bibli, ale tu jsem si stále nechával na později – nějak

jsem tužil, že by to mohlo změnit celý můj dosavadní život a moc se mi do toho nechtělo. Bylo to období zmatku.

Někdy jsem se uklidňoval myšlenkou, že každý dojde k Bohu vlastní cestou. Uvnitř jsem však věděl, že přijde soud, o kterém jsem z Bible už kdysi dávno slyšel. Snažil jsem se žít dobře, protože jsem si myslel, že když převáží dobré skutky nad mými hříchy, dostanu se do nebe. Stal se ze mne náboženský snaživce – ale bylo to marné. Zpětně vidím, že jsem se tenkrát snažil hlavně o to, abych ve svých očích – a hlavně v očích ostatních lidí – vypadal co nejlíp – špatné věci jsem skrýval a dobrými se chlubil. Myslel jsem si, že i Bůh mě vidí takového, jakým jsem se snažil být napovrch.

V roce 1990 jsem se v Brně na vysoké škole poprvé setkal s křesťany (byli to studenti z různých církví, kteří se spolu na kolejích setkávali). Ti mi znovu otevřeli Bibli. Nevěděl jsem téměř nic o Ježíši Kristu – nevěděl jsem, že na kříži snášel trest za hříchy všech lidí – i za moje. Nevěděl jsem, že vstal z mrtvých, vystoupil vzhůru k Bohu Otci a žije, a že každý, kdo v něj věří, má život věčný. Nevěděl jsem nic o Duchu svatém, který působí v životě věřícího. Slovo Boží – Bible, mě tehdy znovu zasáhlo ... „Proč mi to za celých těch 19 let nikdo neřekl?“ Později člověk zjistí, že to ještě předešlá generace učila ve škole! Do té doby jsem si myslel, že obsahem Bible jsou nějaká náboženská pravidla, ze kterých vychází to kostelové náboženství (které mi připadalo studené a mechanické). A nyní jsem mohl vidět, že evangelium, je opravdu DOBRÁ ZPRÁVA – nádherná!

Otevřel jsem tehdy Bohu své srdce a s tím jsem mu odhalil i všechny své hříchy. V modlitbě jsem se snažil být co nejopravdovější, až to skoro bolelo. Bylo to, jako když se rozsvítí světlo. Uviděl jsem všechny mé zlé motivy a myšlenky, které jsem si sám do té doby nedokázal přiznat, ale místo pocitu odsouzení mě naplnil pokoj a radost z Božího odpuštění. Mé dosavadní mrtvé náboženství bylo vystřídáno skutečnou vírou v Krista. Aniž bych sám začal pracovat na změně – na tom, abych žil jako křesťan a miloval lidi kolem sebe – všechno se jaksi „samo“ začalo měnit. Sice nevidím Boha, ale vidím ho jednat. A tak mohu jen dát za pravdu Pánu Ježíši, který řekl:

☞ *„Skrálovstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas, a nakonec zralé obilí v klasu.“ [Bible]*

Ježíš říká, že stačí být dobrou půdou pro evangelium, které jako semínko zapadne do srdce a ono samo časem vydá svou úrodu.

Není nic krásnějšího, než poznat svého Stvořitele a Spasitele, Boha!

Věra V., 67 let

„... mamí, sama si vyzkoušej, že Bůh existuje ...“

Nejdříve uvěřil syn, brzy nato dcera. Štvou mě svými řečmi o Bohu, mám strach, že jsou fanatici. Ale nemůžu nevidět, že se změnili. Nepoužívají už hrubá slova a mají se nějak raději.

Když se syn ženil a já jsem na svatbě poslouchala kazatele, který mluvil o lásce, o vztahu a postavení muže a ženy v manželství, to jsem zírала! Tu byly odpovědi na mé otázky, proč většina manželství nefunguje tak, jak by měla! A to už jsem byla ochotna dětem více naslouchat. Říkaly mi: „Však si, mamí, sama vyzkoušej, že Bůh existuje.“ Večer, když odešly a můj muž už spal, jako by mi někdo řekl: „Požádej“. Ale zapudila jsem to s výmluvou, že nic o Bohu nevím, ani Bibli jsem nečetla, a tak tedy ne. Druhý den večer jsem opět vnímala: „Požádej“. Co se mi může stát? V duchu jsem řekla: „Pane Bože, jestli jsi, prosím tě, dej mi poznat svou lásku“. Pocítila jsem ji! Mé tělo jako by přestalo existovat a má duše se koupala v blaženosti, jakou jsem dosud nepoznala. A když jsem pak začala číst Bibli, uviděla jsem, že se vyplnilo Boží slovo:

☞ *„Hle, stojím přede dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu“ [Bible]*

S vírou postupně přišla radost a pokoj do celého mého života. Už na nic nejsem sama. Miluji Ježíše Krista.

Standa Č., 52 let

„... probudil jsem se hrůzou a v tu chvíli jsem slyšel hlas: 'Dej si to do pořádku s Bohem!' ...“

Od narození jsem žil ve spořádané rodině na vesnici v Podbeskydích. Život plynul vcelku pohodově až do doby mého rozvodu ve 34 letech. Ke konci manželství jsem už měl psychické zdravotní problémy a po rozvodu jsem se dával dlouhou dobu do pořádku.

Pak se můj život nijak nelišil od tzv. „normálního“ života rozvedeného muže.

Naplnění jsem hledal ve studiu různých filozofií, sportu, partnerských vztazích, ale stále jsem nenacházel klid. Život mi nepřinášel trvalé uspokojení a neviděl jsem ani východisko k lepšímu.

Ve 41 letech jsem se začal setkávat se situacemi, které mi připravoval Bůh, ale já jsem samozřejmě tehdy vůbec nevěděl, že to působí On.

Potkal jsem ve vlaku dřívější známou z práce a ta mi řekla, že je křesťanka, na což já pohotově reagoval, že jsem také křesťan. Ona však velice brzy pochopila o jaký druh „křesťanství“ se u mě jedná – jako dítě pokřtěný, občas jsem zašel do kostela, hlavně o svátcích, abych zažil tu pravou sváteční atmosféru. Řekla mi o znovuzrození a životě s Bohem ... Rozešli jsme se s tím, že jí zavolám a znovu si popovídáme. Z toho, co jsem snad poprvé v životě slyšel, jsem měl plno nejasností a otazníků.

Ubíhaly dny a já věděl, že není ten správný čas jí zavolat, dokonce jsem se jí raději vyhýbal. Trvalo to $\frac{3}{4}$ roku, než uzrál čas a já naplnil starý slib a zatelefonoval. Mezitím jsem se byl dokonce několikrát potají projít, v době shromáždění, kolem křesťanské budovy, abych viděl, jací lidé se tam scházejí. To už jsem se začal více zajímat o Boha a brzy přicházely další Boží podněty.

Dcera mi vyprávěla zajímavou příhodu, jak ji cestou ze školy svezl stopem mladý muž a vyprávěl svůj příběh o Božím zázračném uzdravení svých ochrnutých nohou.

Týden nato jsem byl se synem a známými na horské chatě. V noci jsem měl sen, ve kterém jsem mluvil se svými kamarády a vše vypadalo normálně až do chvíle, kdy se jejich úsměvy změnily v děsivou upíří podobu. Probudil jsem se hrůzou a v tu chvíli jsem slyšel hlas: „Dej si to do pořádku s Bohem!!!“ Hlas byl tak jasný, jako kdyby někdo promluvil těsně blízko mne. Ale když jsem se rozhlédl po pokoji, všichni kolem spali. Přemýšlel jsem nad tím a nešlo mi to na rozum.

Další týden jsem byl v Příboře na koncertě jednoho křesťanského hudebníka. Po koncertě se mnou tento člověk hovořil o cestě k Bohu. Vedl mě k modlitbě, v níž jsem přijal Ježíše Krista.

Po těchto událostech jsem cítil velikou tíhu z toho, co se na mě valí s novým životem a obával jsem se svázanosti Božími příkazy a nařízeními.

Pár dnů nato jsem se dopustil špatného činu, který měl však okamžitý dopad a bylo mi jasné, že tudy cesta nevede. Bůh mi začal pomalu ukazovat špatné věci, kterých jsem se dopustil a vedl mě k pokání. Několik večerů jsem se intenzivně modlil a při tom vyznával Bohu své hříchy. V týdnu svých 42. narozenin jsem měl živý sen:

Já, a po mé pravici mně neznámá osoba. Jdeme přírodou a najednou se přede mnou plazí had, když zvednu hlavu, naproti přichází muž v nádherném bílém rouchu (ve snu mi hned bylo jasné, že je to Ježíš). Ježíš na nás promluvil klidným hlasem: „Zabijte toho hada“. – Hada jsme zabili, ale nebylo vidět jak. Potom sen skončil. Probudím se, sednu si na postel a vtom na mě promluví hlas: „PRÁVĚ JSI SE SETKAL S JEŽÍŠEM.“

Ráno, při cestě do práce, jsem prožíval nezvyklou radost. Přestože byla zrovna mlha, všechno okolo se mi zdálo hezké a ani náznak mrzutosti kvůli nevládnému počasí. Kolega v práci hned zrána začal sprostě nadávat a já nechápal důvod, proč mi ta sprostá slova tak vadí, když předtím jsem si toho vůbec nevšímal.

Odpoledne jsem si doma po práci četl z Bible 13. kapitolu prvního listu Korintským. Tato stať o lásce prohloubila moji radost. Najednou jsem pocítil Boží přítomnost, radoval jsem se, vyznával hříchy, tancoval a bylo mi jasné, že mě Bůh vyslyšel, omilostnil a přijal. Spasení, spasení je tady! Haleluja! Vidět mě někdo při tom, jistě by řekl: „Zbláznil se!“

Dnes s odstupem dvanácti let vidím, jak mě Bůh ke spáse vedl. Jako počátek mé cesty k Bohu spatřuji své, sedm let trvající, pravidelné večerní modlitby. Víím, že nic z mého příběhu není náhoda, ale naopak v tom vidím úžasný Boží plán.

Moje původní obava ze svázanosti Božími příkazy se ukázala jako mylná – naopak – mám svobodu od hříchu, kterou jsem poznal až s Bohem.

Ta prvotní Boží láska je nádherná, pak přichází Boží výchova. Už jsem musel projít mnoha zkouškami a zápasy – víím, že je to výchova jak k životu věčnému, tak i ke službě lidem.

Hospodin mi dal věřící ženu a spolu máme syna. Také jsem Bohu vděčný za své děti z prvního manželství a modlím se, aby i ony poznaly osobně Ježíše Krista a byly spaseny.

Už nemusím hledat, protože jsem našel pravdu a ta mě osvobodila.

Ježíš Kristus říká:

☞ *„Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ [Bible]*

Simona Č., 40 let

„... o jeden milión, že po smrti už nic není ...“

Pocházím z Frenštátu pod Radhoštěm, kde jsem se svým mladším bratrem Jirkou vyrůstala v milující, ale nevěřící rodině. Co se týká Pána Boha, mé první vzpomínky se vztahují ke druhé třídě, kdy jsme s kamarádkou Svatavou chodily domů ze školy, a ona se mnou mluvivala o stvoření světa, Stvořiteli a o věcech po smrti. Já jsem vždy tvrdě oponovala, a tak jsme naše rozhovory uzavřely sázkou o jeden milión korun, že po smrti už nic není. (Ach, Svatě,

pokud budeš číst tento článek, odpusť mi, prosím, ten dluh ...) Dalšího podobného člověka jako Svatu, jsem potkala až v sedmnácti letech na vysoké škole.

Mezitím se rodiče rozvedli, přestěhovali jsme se do Kopřivnice, vystudovala jsem gymnázium a dostala se na VUT v Brně. Jako většina mladých lidí jsem toužila po lásce, pravdě a měla spoustu nezodpovězených otázek. Ale vysokoškolské koleje nabízely pouze lásku bez závazků, večírky a diskotéky, alkohol. Díky Bohu, že tam ještě tenkrát nebyly drogy.

Píše se rok 1988

Světlou výjimkou mezi mými přáteli je věřící kamarád Jakub. Bere mě s sebou do mládeže (rozsáhlé skupiny věřících lidí kolem 19 let), kteří se v Brně kvůli režimu tajně scházejí k biblickému vyučování a k modlitbám. Kázáním sice moc nerozumím, ale velice mne udivuje, kolik mladých lidí se tady modlí k Ježíši Kristu. Vždyť přece náboženství je pro staré babky. Časem však docházím k závěru, že Bůh existuje a Ježíš je skutečný. Považuji však tyto pravdy pouze za rozšíření vlastních vědomostí. (Alespoň budu mít čím ohromovat kluky.)

Když pozoruji vztahy mezi spolužáky a v rodině, je mi jasné, že opravdová láska neexistuje, všude je jen samá promiskuita, lež a přetvářka. Takže nejlépe udělám, když si budu pořádně užívat a urvu od života co se dá. Jinak to nevidím. Skutečná láska tedy není k máni. Bez dohledu rodičů je většina mých spolubydlících jako utržená z řetězu a já rozšiřuji jejich řady. A do toho všeho mne navštěvuje můj kamarád Jakub, který se za mne modlí a postí. A pořád mluví o nějakém znovuzrození. Vůbec tomu nerozumím a stále více zabředávám do „kolejního bahna“.

Svědomy mám černé jako botu a potřebuji se někomu svěřovat. Nejbližší člověk je máma, ale ta už je z těch mých historek nešťastná. A já stejně nedám na její rady. Vždyť přece konečně žiju ten pravý život! Až jednou večer – pomalu se stmívá, ležím v posteli, v myšlenkách se vracím o pár měsíců zpět. Je mi z toho, jak nakládám se životem, dost bídně. „Tohle jsem přece nechtěla. To jsem to dopracovala, v devatenácti!“ – vzdychám. V myšlenkách oslovuji Ježíše Krista (vím už přece, že je) a říkám mu, jak by bylo dobré, kdybych mohla začít znovu, kdyby se jenom dal vrátit čas. Vůbec jsem nečekala, že se něco stane! Najednou stojí Pán Ježíš vedle mé postele. Není vidět očima, ale cítím ho celou svou bytostí. Vyzářuje z něho TAKOVÁ LÁSKA – celý pokoj je jí plný. Vůbec to nechápu. Otáčím se na Pána s otázkou: „Jak mě můžeš milovat, když jsem taková mr...?“ A brečím a brečím a brečím.

Ráno popisuji Jakobovi svůj noční zážitek s Ježíšem. Nevěřicně kroutí hlavou a půjčuje mi knížku *Joni*. Je o dívce, která poté, co dala svůj život Bohu

ochrnula, a stala se zcela závislou na pomoci druhých. „Tak to tedy NE, PANE“, říkám Kristu, „takhle nechci skončit!“ „Raději budu žít BEZ TEBE.“

Rok 1994

Po ukončení školy žiju se svým klukem v pronajatém bytě. Čím dál méně si rozumíme a čím dál více si lezeme na nervy. Také můj mladší brácha Jirka se mi odcizil. Poslouchá hudbu, která je mi protivná – nějaký OBOROH a chová se divně. Říkám mu svatý muž. Moc se s ním nebavím. Je úplně MIMO.

Najednou bráchu potkávám na autobusové zastávce. Vytahuje z kapsy malou Bibli a ukazuje mi, jak mne má Bůh rád. Cítím se poslední dobou tak zle, že tomu nemohu uvěřit. Celou cestu domů si povídáme. Dnes už si vůbec nepamatuji o čem, ale vím jistě, že mě zarazila Jirkova láska ke mně. Takový můj bratr nikdy nebýval.

Následuje den D. Po strašné hádce s přítelem, kdy už nelítaly vzduchem pouze slova, jsem na dně. Říkám si, že už mi nemůže být hůře, ani když odevzdám svůj život Bohu a myslím při tom na knížku *Joni*. Poklekám v obývacím pokoji a volám: „Pane Ježíši, přijď a zachraň mě! Dávám ti svůj život!“ ... A ON PŘÍŠEL a všechno vzal do svých rukou ...

Vašek Š., 39 let

„... když se člověk dívá na svět kolem sebe a přemýšlí, nemůže nevidět práci 'geniálního konstruktéra' ...“

Vyrostl jsem v ateistické rodině. Jako školák jsem hltal všechny moderní poznatky vědy a techniky. Byl jsem fascinován pokrokem lidského poznání a věřil jsem tomu, že svět kolem nás je natolik prozkoumaný, že pro víru v Boha už není vůbec žádné místo. Byl jsem přesvědčen, že v Boha věří už jen „babičky“, protože tak je kdysi vychovali. V tomhle přesvědčení jsem žil až do svých 19-ti let.

Tehdy jsem přišel do Brna na vysokou školu. Bydlel jsem na kolejiích a mým spolubydlícím na vedlejším pokoji byl kluk odněkud ze Slezska. Byl křesťan a jeho otec byl, tuším, kazatel v nějaké protestantské církvi. A tenhle kluk byl tehdy v mých očích opravdu zvláštní. Každý večer se vkleče u své postele modlil k Bohu (vím to, protože jsem ho jednou neomaleně vyrušil) a nevedl „běžný“ studentský život plný hospod a jiné zábavy.

Netrvalo dlouho a dostali jsme se spolu do vášnivých rozepří ohledně Boží existence. On se snažil přesvědčit mě (dnes vím, že s láskou a z obav o mou

věčnou budoucnost) a já jsem se snažil zase pro změnu přesvědčit jeho. Pamatuji si, že jsem měl ty naše debaty velmi rád. Snažil jsem se ho vyvést z těch jeho bludů a pověr.

Výsledkem samozřejmě nebylo to, že bych já z něj udělal ateistu. Spíše jsem zjišťoval, že se postupně drolí „nepohnutelná“ konstrukce mého ateismu. Někde uvnitř v srdci jsem musel uznat, že když se člověk dívá na svět kolem sebe a přemýšlí, nemůže nevidět práci „geniálního konstruktéra“. Uviděl jsem, že svět kolem nás – naším tělem počínaje a celým obrovským vesmírem konče – je nejen geniálně a do nejmenších detailů fungující, ale také „krásný“, oku a smyslům lahodící. A nemůže to být výsledek nějakého náhodného evolučního vývoje, ale daleko spíš dílo moudrého tvůrce se smyslem pro krásno.

Zkrátka a dobře – UVĚŘIL JSEM, ŽE SVĚT JE STVOŘEN BOHEM!

Takže od svých asi 19-ti let jsem byl člověkem svým způsobem „věřícím“ – věřícím v Boží existenci, věřícím ve stvoření světa Boží mocí, ale dál jsem si žil po svém, dál jsem byl hříšníkem, který není s Bohem smířen, a tak jsem stále ještě byl na cestě do pekla.

V tomhle stavu jsem zůstal dalších více než 10 let! Sice jsem si ještě během studií v Brně koupil Bibli, abych se o Bohu dozvěděl víc, ale zdálo se, že to k ničemu není. Bible byla pro mě tehdy strašně „divná a nezáživná“. Nenašel jsem v ní nic, co by mne oslovilo. Během těch dlouhých let jsem si na Boha občas vzpomněl a říkal jsem si, že musím s tím faktem, že Bůh existuje, nějak naložit. Ale pravda je, že jsem se tím nějak moc netrápil. Žil jsem si pro sebe a své záliby. A žil jsem si celkem spokojeně.

Několikrát za tu dlouhou dobu jsem se dostal do situace, která mě tížila a pak jsem si vždycky vzpomněl na Boha a volal k Němu. Když ale všechno v životě fungovalo, Boha jsem tak nějak nepotřeboval.

Stalo se, například, že moje mamka onemocněla. Zjistili ji velký nádor a byla nutná operace. S tím, že až potom bude možné s jistotou říct, jestli je ten nádor zhoubný. Tehdy nám bylo, celé rodině, hodně úzko. V té době jsem si vzpomněl na Boha, modlil jsem se – prosil jsem ho, aby mamku uzdravil. A myslím, že to byly hodně naléhavé modlitby. A po operaci se ukázalo, že nádor zhoubný ... není! Byl jsem Bohu vděčný, věřil jsem, že mě slyšel a zasáhl. Jenže rychle jsem na to zapomněl a dál si žil po svém ... A tak to šlo až do svých 31 let.

Pak ale přišlo několik neuvěřitelně hektických měsíců, které zcela změnily můj život. Přihlásil jsem se do kurzu angličtiny. Měli jsme mladou a hezkou

lektorku, která je teď mojí ženou. Tam jsme se seznámili a po pár měsících i sblížili. Ten vztah velmi rychle nabral na intenzitě a tím to všechno začalo.

Moje žena se dostala do nelehké životní situace. Nebudu popisovat všechny detaily, ale v podstatě šlo o to, že měla za sebou svým způsobem nevydařený, ale hodně dlouhý vztah a teď si nebyla jistá, jestli tenhle nový bude lepší a jestli jej tedy chce ještě více prohloubit. Bála se, že v případě dalšího „krachu“ na tom bude ještě hůř než předtím.

A v téhle situaci si vzpomněla na svou kamarádku – křesťanku. Ač sama nevěřící, tak vždycky, když měla „trable“, věděla, že nejlépe ji vyslechne právě takhle kamarádka. A tak ji vyhledala i tentokrát. Její rada byla jednoduchá a trochu zvláštní – „Co já ti mám poradit? Běháš z hříchu do hříchu a já ti v tom mám poradit? Ptej se přímo Boha. Vyznej mu své hříchy, pros za odpuštění a On ti pak, až budeš Jeho dítětem, řekne, co máš dělat.“

A moje žena to tehdy opravdu udělala. Skutečně volala k Bohu, vyznávala hříchy a prosila o odpuštění. A přišel den, kdy ji Bůh vyslyšel a přijal. Tu změnu, která se s ní stala, nešlo přehlédnout. Najednou už nebyla zoufalá, netrápila se tím, co má dělat, prožívala velkou radost a bylo to na ní vidět.

Pak začala chodit mezi křesťany a zvala tam i mě. A nemusela mě ani moc přemlouvat. Byl jsem zvědavý, zajímalo mě, co to vlastně prožila. A také jsem tím byl nějak zvláštně přitahován. Měl jsem pocit, že konečně po letech víry v Boží existenci se můžu na nějakou církev podívat zblízka. A tak jsem začal chodit mezi křesťany i já.

Poprvé jsem na jejich shromáždění nešel vlastně s žádným očekáváním, jen jsem byl zvědavý. A tím, co jsem zažil, jsem byl opravdu hodně překvapený. Setkal jsem se tam s lidmi, kteří Boha milovali. Bylo to na nich vidět. Nadšeně Bohu zpívali nádherné písně plné radosti a lásky. Nadšeně o Bohu mluvili. A věci, které jsem tam slyšel, mě překvapily možná nejvíc. Někde uvnitř jsem cítil, že to je to pravé a pravdivé o Bohu. Že to, co jsem těch 12 let hledal-nehledal jsem teď opravdu našel.

Slyšel jsem, že jsem hříšník ... že Bůh mě velmi miluje ... že mě miluje tak moc, že namísto mne potrestal za mé hříchy svého vlastního Syna – Ježíše ... že Ježíš to pro mne udělal dobrovolně, z lásky ... že Bůh je živý, že Ježíš žije a že já proto můžu s Bohem mluvit ... a věděl jsem, že to všechno je pravda!

Ještě nějaký čas mi pak trvalo, než jsem zlomil svou pýchu a mužskou ješitnost a než jsem se před Bohem pokořil. Pomohla mi v tom svatba s mou ženou. Jak se svatba blížila, věděl jsem, že si ji nemůžu před Bohem vzít, aniž bych byl s Bohem smířen. Valil jsem to před sebou jako balvan. Až pár dnů

před svatbou, když jsem byl doma sám, věděl jsem, že už to dál odkládat nemůžu. Padl jsem před Bohem na kolena, vyznával hříchy, prosil o odpuštění a stal se Božím dítětem!

Od té chvíle začal Bůh od základů měnit můj život i mé vnímání všeho kolem mne. Jednou z věcí, která se mi ze dne na den změnila, byl můj pohled na Bibli. Už jsem psal, že mi dlouhé roky připadala nečitelná a nezajímavá. To se náhle změnilo! Bůh mi svoje Slovo otevřel a já nevěřil, že jde o stejnou knihu jako předtím. Najednou byla srozumitelná a plná úžasných věcí.

Dnes je to už 8 let. Bůh mi dal úžasnou ženu a tři nádherné děti, dal mi také spoustu bratrů a sester v Boží rodině. Prožil jsem s Ním a prožívám nádherné časy (i když ne vždy příjemné a pohodové). Jsem za to vše Bohu nesmírně vděčný a už si ani neumím život bez Něj představit.

Ivana Š., 37 let

*„... nechtěla jsem se vzdát své 'svobody',
o které dnes vím, že byla falešná ...“*

Moji rodiče byli nevěřící, rozvedli se spolu, když jsem chodila do 7. třídy základní školy a otec o mě od té doby nejevil zájem. Věřím, že maminka se mě a mou mladší sestru snažila vychovávat, jak nejlépe dovedla. Mě však s přibývajícím věkem její starostlivá péče a obavy o nás začaly obtěžovat, chtěla jsem co nejdříve odejít z domu a vést si svůj vlastní život, do kterého mi nikdo nebude zasahovat.

Po maturitě jsem konečně dosáhla kýžené svobody a rozhodla jsem se jí řádně nabažít. S mou maturitou přišla zároveň svoboda i do naší země. Psal se rok 1989, padla „železná opona“, otevřely se hranice a tím i nové možnosti a nový svět.

Začala jsem cestovat, poznávat nové lidi, navazovat nové vztahy ... O něco později jsem spolu se svou nejlepší kamarádkou začala často rozjímat nad tím, co bude po smrti, jaký má život smysl, proč tu jsme ...? Ochutnávaly jsme z různých duchovních směrů, tuším, že jsme si koupily i Bibli. Nebyly nám však cizí i různé okultní praktiky, třeba vyvolávání duchů. Některé věci jsem přijala do svého života (stal se ze mě např. vegetarián), některé odmítla, ale nic z toho mě nenaplnilo a nedalo životu ten očekávaný smysl a já si zase začala užívat věcí, jež nabízel tento svět.

Zase přišla práce v zahraničí, noví lidé, nové vztahy, seberealizace ve vzdělání ... Svému okolí jsem se jevila jako úspěšná, velmi společenská mladá žena, o kterou jeví zájem muži a která má také spoustu přátel. A byla skutečně

období, ve kterých jsem si takto připadala i já sama a bylo mi v tom dobře. Čas od času však přišla období „temna“. Zoufale jsem si uvědomovala, jak pomíjivé ty věci jsou, jak marné je to, za čím se ženu, jak mě všechny ty věci, po kterých jsem ve svém sobectví dychtila, uspokojily jen na krátký čas a pak přišla zase prázdnota. Když mi chyběl rok do 30 let, procházela jsem hlubokou depresí, ve které jsem se začala konečně UPŘÍMNĚ obracet na Boha a hledat východisko.

Měla jsem věřící kamarádku. Znaly jsme se v té době už asi 6 let. Poznala jsem ji ještě v době, kdy ona sama byla nevěřící, a proto jsem mohla vidět změnu, která se s ní stala poté, co dala svůj život Ježíši. Od ní jsem poprvé slyšela evangelium, dobrou zprávu o tom, že Ježíš zemřel za mé hříchy, že mě miluje, že mi ze své milosti touží odpustit a dát věčný život. Za těch 6 let jsem od ní slyšela mnoho, ale mé uši byly hluché, oči zavřené, srdce pyšné a zatvrzelé. Nechtěla jsem se vzdát své „svobody“, o které dnes vím, že byla falešná, že to nebyla svoboda, ale otroctví. Otročila jsem svému tělu, svým závislostem a touhám. Bůh měl však se mnou obrovskou trpělivost a přišel den, kdy jsem zlomená klečela na kolenou, plakala a hluboce litovala svých hříchů. Vzdala jsem se toho, co jsem považovala za svobodu a svěřila svůj život cele a s důvěrou do rukou Bohu.

Od té chvíle mi Pán Ježíš dával poznávat svou blízkost a vedl mě k tomu, abych krůček po krůčku odkládala staré věci a začala vést nový čistý život. V prvních dnech jsem měla dokonce fyzický pocit, že mi někdo sundal ze zad nadutý batoh, který mě tížil, a že mohu volně dýchat, radovat se, chtělo se mi zpívat a tančit ...

Dnes je tomu už 8 let, co Ježíš vstoupil do mého života a dal mu smysl. Naplnil jej po všech stránkách. Dal mi věřícího manžela, který je pro mě tím nejdražším na světě a tři krásné děti. Naučil mě nemít ráda jen sebe samu, nebýt soběstředná, ukázal mi věci, na kterých skutečně záleží. Už se nemusím bát smrti a přemítat o tom, co bude až umřu. Mám v srdci jistotu, že jsem spasená a že mě čeká věčný život v Jeho blízkosti. Už necítím ani tu palčivou touhu něco hledat a za něčím se hnát. Už mám ten *Boží pokoj, převyšující každé pomyšlení, který stržší moje srdce i mysl v Kristu Ježíši, mém Pánu. [Bible]*

Eva Ch., 61 let

„... najednou jsem cítila, že Bůh je tam se mnou a říká: 'Miluj ho, miluj ho, odpusť mu' ...“

📖 *„A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám ...“ [Bible]*

Do svých 47 let jsem Boha neznala. Cítila jsem, že Bůh je, ale chtěla jsem si žít po svém – rodina, práce, kamarádky, zábava, turistika – to byla náplň mého života. Zdálo se mi, že mi nic nechybí.

Byla jsem 26 let vdaná, měla dvě děti, manžela, práci, co jiného si přát...? Syn se oženil, narodila se nám vnučka – to byla další náplň života.

Pak se dcera seznámila se svým budoucím manželem a oba uvěřili v Ježíše Krista. Zdálo se mi to nějaké divné, ale postupně jsem uviděla rozdíl v tom, jak žije v manželství syn a jak dcera. Bylo to úplně odlišné – netrávili čas u televize, na zábavách, v hospodě, nežili vedle sebe, ale spolu. Chtěla jsem poznat toho, který je změnil. Manžel odjel služebně na půl roku do ciziny a já začala navštěvovat nedělní shromáždění věřících Apoštolské církve. Poznala jsem tam lidi, kteří byli jiní, nepomlouvali, pomáhali si ... Chtěla jsem být jako oni. Věděla jsem, co musím udělat – vyznat Ježíši své hříchy, pozvat ho do svého srdce a nechat se pokřtít.

Když se manžel vrátil, tak mě v tom podporoval. Ale to jsem netušila, že to byla jen zástěrka. Měl totiž už delší dobu poměr se svou rozvedenou spolupracovnicí. Všechny kamarádky a spolupracovníci to věděli, jen já nic netušila. Bůh to však měl ve své ruce a vše řídil. Když jsem na to přišla, nevěděla jsem, zda odejít od manžela cizoložníka (odejít v případě smilstva – to podle Bible není hřích) anebo zda zůstat s ním (i to je možné). Nejprve jsem to řešila po svém – hádky, vyhazov ... začaly nechutné tahanice. Ze všech stran jsem slyšela: „rozved' se a budeš mít pokoj.“ Jednou mě manžel pozval na výlet na kole. Jela jsem za ním po lesní cestě a říkala jsem si v duchu: „Bože, vždyť to je hrozný člověk.“ A najednou jsem cítila, že Bůh je tam se mnou a říká: „Miluj ho, miluj ho, odpusť mu“.

Přijala jsem to jako Boží odpověď a odpustila jsem mu. Trvalo to ještě nějaký čas a Bůh změnil i mého manžela – i on uvěřil v Krista. A to hlavní – Pán Ježíš mi dal pokoj do srdce a uzavřel vše, co se stalo. Vůbec na nic z toho zlého nevzpomínám. Je to zázrak v mém životě. Kdybych Boha nepoznala, byla bych nešťastná, rozvedená ... Ted' mám milujícího manžela, který mě i sám povzbuzoval k napsání tohoto svědectví o Boží lásce.

Děkuji Bože za tvého Syna, Pána Ježíše Krista!

Szymon Z., 31 let

„... když jsme byli všichni spolu v kuchyni, moji rodiče se za nás modlili ...“

Narodil jsem se ve věřící rodině. Bydleli jsme spolu s rodiči, dědečkem a babičkou v domě s velikým hospodářstvím. Rodiče si na nás našli čas, i když práce byla hromada. Vyprávěli nám příběhy a četli z Bible. Bylo nás 5 dětí. Spolu s dalšími kamarády jsme hodně běhali po lesích a starší se často mladším starali o dobrodružství. V létě jsme spávali ve stanu. Starší kluci mívali radost, když mladší měli strach. K tomu jsme si často před usnutím vyprávěli různé morbidní příběhy, kdo co slyšel od kamarádů ve škole. Často jsem se bál jít z postele na záchod, protože jsem měl strach, že mě sežerou vlci, kteří jsou pod postelí, nebo mě přepadne nějaký zabiják, který je schovaný ve skříni. I když jsem věděl, že tento strach je zbytečný, protože z Bible jsem znal, že Bůh je nade vším, přesto jsem se hrozně bál.

Jednou večer, když jsme byli všichni spolu v kuchyni, moji rodiče se za nás, děti, modlili. Modlili se za to, ať se setkáme s Bohem, ať poznáme Boží lásku, ať prožijeme Boží odpuštění. Také už jsem si dobře uvědomoval, že mnoho věcí dělám ze sobectví – ubližoval jsem zvířatům, někdy jsem lhal (i když na to rodiče často přišli). Tehdy jsem se modlil k Bohu, že už nechci hřešit, ať mi odpustí a pak se stala jedna z nejkrásnějších věcí, jaké jsem do té doby zažil – Bůh se mě dotkl a odpustil mi.

Od té doby jsem už nikdy nepochyboval, že Bůh je se mnou – i když jsme byli v lese – spali ve stanu, ...

Když mi bylo osm, dostal jsem na narozeniny od dědečka a babičky natahovací hodinky a Bibli – ne obrázkovou, ale opravdovou. Byl jsem moc hrdý, že můžu nosit hodinky do školy, dívat se, kdy bude zvonit na přestávku a dojít přesně na autobus. Často jsem v posteli poslouchal, jak tikají. O Bibli jsem věděl, že je nejdůležitější knihou na celé zemi, a že jestli chci vědět něco více o Bohu, tak se to v ní dozvím. Proto jsem se rozhodl, že ji přečtu celou i kdyby to mělo trvat hodně dlouho. Podíval jsem se, kolik má stránek a vypočetl jsem, že bych to možná zvládl za jeden rok. Nikomu jsem o tom neřekl, ale často jsem odběhl domů do pokoje a četl si Bibli ve chvílích, kdy všichni byli venku. Často jsem nerozuměl tomu, co čtu, ale modlil jsem se, ať tomu porozumím. Někdy jsem míval problémy prokousat se těžkými úseky, hlavně když se v textu objevilo hodně hebrejských jmen. Někdy jsem zase četl některé části vícekrát, protože byly pro mě obrovským objevem. Pamatuji si, jak mi často bušilo srdce, když jsem četl některé příběhy a představoval si, co asi

prožívali ti lidé a jak se modlili k Bohu a On reagoval tak nadpřirozeně krásným způsobem. Bylo to pro mne obrovskou inspirací k poznávání Boha.

Katka Z., 22 let

„... jednou na lavičce mi Jana řekla, že zná východisko z mého trápení ...“

Když mi bylo asi rok a půl, máma se s mým otcem rozvedla. Byl vážně nemocný a to ji omezovalo. Krátce po rozvodu přivedla domů jiného muže, který převzal roli otce, a já ho jako tátu přijala. Později jsem pochopila, že mým tatínkem je vlastně někdo jiný. Protože máma bránila mému otci se se mnou stýkat, celou záležitost převzal soud. Díky příslibu pomoci a spolupráce babičky a dědy (otcových rodičů) soud rozhodl o nedělních návštěvách dvakrát do měsíce, čemuž se máma snažila všemožně zabránit. Často se stávalo, že mě vůbec nepustila, tvrdila, že jedeme na výlet, nebo že jsem nemocná. Mnohdy jsem tátovi jen bezmocně s pláčem mávala z okna. Později nutila lhát i mě, aby k našemu setkání nedošlo. Vyvrcholením byl lživý dopis babičce a dědovi, napsaný pod nátlakem, o tom, že je už nechci nikdy vidět. Prožívala jsem obrovskou bolest a zoufalství. Když jsem se pak po nějaké době s babičkou, dědou i tátou setkala, objal mě a řekl, že ví, že to nebyla pravda. Poznal, že byl dopis psán máminými slovy. Byl si jistý, že jsem šťastná, když jsem s ním – cítil to. Táta mi rozuměl.

Roky ubíhaly, já jsem stále bydlela s mámou a nevlastním otcem a přibyli mi i sourozenci – bratr a sestra. Atmosféra v rodině však byla napjatá. Kritika, nespokojenost a špatné hospodaření vyvolávalo nenávist a nám dětem chyběla láska, zájem a porozumění. Otčím začal pít a celá situace se ještě přiostrčila – časté hádky, nadávky, násilí. My děti jsme se bály a prožívaly úzkost. Sousedé nás kvůli nepokojům neměli v oblibě a ve škole nám i spolužáci dávali najevo své opovržení pro naše sociální poměry a špatný prospěch. Nebylo místa, kde bych se schovala před zlem. Nebyl nikdo, kdo by mi rozuměl. Za vlastním tátou jsem se neodvážila jít – bála jsem se mámy.

Ještě ve 14 letech jsem běhala s malými dětmi, neměla jsem kamarády v mém věku. Až jednou se objevila Marcela. Byla skoro stejně stará jako já a rozuměly jsme si snad i proto, že její situace doma byla velice podobná. Jednou, když jsme byly před domem i s mou sestrou Jankou, procházela tudý jedna, pro mě tehdy, cizí paní. Obě holky se za ní rozběhly a já zůstala stát jako opařená. Tato žena je objala a povídala si s nimi. Bylo vidět, že má radost a holky také. Moje sestra ji pozdravila: „Ahoj, Jani!“ – což mě překvapilo. Jak

to, že si dovolila tykat cizí paní? Později jsem se s ní – dnes mou blízkou kamarádkou Janou – setkala na lavičce před domem a povídaly jsme si. Byl to velice zvláštní okamžik v mém životě. Najednou tu byl vedle mě člověk, který nejen naslouchá, ale i rozumí a poradí. Připadalo mi to jako z jiného světa. Byla na mě milá a její láska mě zasáhla. Cítila jsem, že jí mohu říct o svých trápeních, starostech i bolestech. Mnohokrát jsme se setkaly, vyměnily si desítky dopisů a dárků, uskutečnily spoustu krásných výletů a prožily mnoho hezkých chvil.

Jednou na lavičce mi Jana řekla, že zná východisko z mého trápení. Poprvé jsem slyšela o Bohu a Ježíši Kristu, ve kterém je skryto veškeré vítězství nad hříchem, beznadějí i věčnou smrtí. Znělo to zvláštně, ale toužila jsem po tom. Bylo krásné slyšet, že Ježíš – Boží Syn tak velmi trpěl z lásky ke mně – pro mé očistění a smíření s Bohem a že navíc i dnes žije a může mi pomoci, protože Ho Bůh vzkřísil a vyvýšil. Také mi řekla, jak mohu blíže Ježíše poznat, jak se modlit a pozvala mě do křesťanského sboru. Tehdy jsem neváhala a opravdu šla. Lidé se tam chovali jinak než u nás doma nebo venku. Chovali se k sobě mile, nemluvili sprostě, nekřičeli po svých dětech. Přivítali mě úsměvem a já poprvé pocítila, že jsem v prostředí, kde je skutečná láska. Měli něco, po čem mé srdce toužilo, přála jsem si to mít taky. Tehdy jsem poprvé slyšela nedělní kázání, přestože jsem mu moc nerozuměla, nadšeně jsem pak každou neděli navštěvovala bohoslužby a postupně i program sboru v průběhu týdne. V té době mě nejvíce zaujal dětský výtvarný kroužek „Slunečnice“. Později jsem také zatoužila zpívat ve sborové hudební skupině. Jednou za mnou přišla vedoucí této skupiny Zuzka a zeptala se mě, jestli bych nechtěla zkusit zpívat s nimi. Nemohla jsem uvěřit, jak Bůh rychle odpověděl na touhu mého srdce. Udivilo mě, jak mi rozumí.

Asi po roce jsem zjistila, že ještě stále nemám v srdci pokoj a hledala jsem radu u pastora. Vysvětlil mi, že mám Ježíše poprosit o odpuštění všeho, co jsem kdy udělala zlého a poprosit Ho, aby vstoupil do mého srdce jako Pán a Spasitel – to promění můj život.

Jednoho tichého večera, když už celá rodina spala, jsem se zavřela do pokojíčku a zavrtala do peřin. Řekla jsem: „Pane, jestli tady teď se mnou jsi, dej mi to nějakým způsobem pocítit.“ Naplnila mě najednou zvláštní radost a klid. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo. Vleže jsem před sebe natáhla ruce a ucítila příjemné teplo na dlaních, jako by mě Ježíš chytil za ruce. Když jsem otevřela oči, neviděla jsem Ho, ale byla jsem si stoprocentně jistá, že je tam se mnou. Pak jsem pokojně usnula. Druhého dne jsem se probudila svěží a stále myslela na to, co se tu noc stalo. V dalších dnech se mi začaly připomínat mé hříchy a prosila jsem Boha o odpuštění. Když se mi později vybavily další zlé skutky, vše jsem Pánu vyznávala. Naplnil mě pokoj.

Avšak narážky, ponižování a všechno trápení doma se stupňovaly a objevovaly čím dál častěji, a to už nejen kvůli penězům, sousedům, tátovi, našemu prospěchu ve škole, ale také kvůli mé víře a chození do sboru. Nechtěla jsem se však za žádnou cenu vrátit zpět do starých kolejí a vzdát se Boha. Nakonec jsem neviděla jiné východisko než odejít z domu. A Bůh se o mě postaral. Přijali mě do SALUSu (azylového domu pro opuštěné maminky a děti) a brzy na to se začalo jednat o mé možnosti bydlet s otcem. Vzal si mě k sobě a my najednou mohli za všechna ta léta, kdy našemu setkávání bylo bráněno, prožívat svobodně společný čas. U táty to bylo moc fajn. Nepřestávám děkovat Bohu za to, že proměnil mou životní situaci a „přesadil“ mě do prostředí lásky, radosti a klidu. U táty jsem bydlela asi 5 let, vyučila jsem se a mohla jsem mu být nablízku i v jeho nemoci. Bůh mi také v ten pravý čas přivedl do cesty mého, dnes již manžela, se kterým chceme společně žít na zdravých křesťanských základech. Nedávno jsme dostali vzácný dar od Hospodina – narodil se nám syn Daniel Jan. A můj vlastní táta se také stal křesťanem.

Gabka K., 56 let

„... tehdy jsem Bohu otevřela srdce ...“

I když jsem byla od svého útlého mládí vedena svou babičkou a maminkou, horlivou katoličkou, k jejich víře, přesto jsem nevěděla, co to vlastně znamená být křesťan. Bibli jsem nečetla, ani jsem ji neměla, byla jsem spokojená s tím, že když jsem něco ukradla nebo jsem zalhala, stačilo, že jsem to řekla u zpovědi panu faráři a bylo to zas v pořádku. Měla jsem strach ze smrti a bála jsem se všeho možného. V mém srdci nebyl klid a vůbec jsem nežila tak, abych se líbila Pánu Bohu.

Až jednou v roce 1995 jsem slyšela kázání o Ježíši Kristu. Tehdy jsem Bohu otevřela své srdce a poznala jeho lásku. Ano, teprve pak jsem zatoužila poznávat pravdu evangelia. Vyhledala jsem církev, kde jsem měla možnost zakoupit si svou první Bibli. Začala jsem chodit na biblické hodiny, bohoslužby a setkávat se s křesťany. To mě upevnilo ve víře. Dnes žiji s jistotou, že budu spasena a veškeré mé fóbie a strach ze smrti už dávno pominuly. Žiji spokojená, a chci žít tak, abych se pak mohla věčně radovat v Božím království.

Pavel M., 31 let

*„... jako křesťan jsem se nenarodil
a rozhodně jsem se jím netoužil stát ...“*

Můj příběh je prostý. Neprocházel jsem v životě vrcholy ani pády, které by někoho oslnily. Jako křesťan jsem se nenarodil a rozhodně jsem se jím netoužil stát. Základ naší rodiny byl nekřesťanský – nikoli agresivně, ale rozumově, na základě „faktů“. Spolu se starším bratrem jsme byli vychováváni k čestnému a zodpovědnému životu, avšak bez Boha.

Boha jsem chápal jako historický přežitek, kterému dnešní civilizovaný člověk nemůže věřit. Na co taky? Vždyť co si neudělám sám, to nemám. Na to abych nekradl a nezabíjel, nemusím být přece křesťan. Navíc je mnoho lidí, kteří mají plná ústa Boha, ale jejich činy mluví opak. Nejednou jsem si ve své pýše pomyslel, že já, ač bez víry, jednám v mnohých věcech čistěji a umím to sám – bez Boha. Bral jsem křesťanství jako blábol, který káže vodu a pije víno, jak již sama historie ukazuje: odpustky, křížácké výpravy, náboženské války. Báchorky o spravedlivém a milosrdném Ježíši Kristu zapsané v jakési Bibli, byly v tomto světle jen čímsi bájným, již dávno zapomenutým a naprosto vzdáleným od reality. Otázky víry a jméno Ježíš Kristus ve mne vzbuzovaly spíše negativní pocity: směsici nechápavého posměchu, strachu před fanatiky a sektáři, pohrdání pokrytci a pánbíčkáři. Celé mé okolí mě v tom podpořovalo a sdílelo stejný názor.

Boží cesty jsou však fascinující. Bůh mě přesto všechno oslovil, zasáhl mé srdce a já jsem zjistil, jaká marnost vládne tomuto světu, pokud člověk nezná Boha a Ježíše Krista.

Vybavuji si pár okamžiků, kdy mě Bůh oslovil a já zůstal tvrdošíjně na své cestě. Dnes to však chápu jako moji cestu a zároveň milost, že mě z ní Bůh nakonec vyvedl. Již na střední škole jsem se setkal s křesťany. Jedním byl můj (v té době nejbližší) přítel, druhý byl spolužák z vedlejší třídy. S nimi jsem měl možnost diskutovat o tom, jak to s Bohem vlastně je, a to zcela otevřeně, bez jakéhokoli strachu. Měl jsem mnoho otázek, ale i mnoho argumentů. Nebylo asi lehké se mnou diskutovat, mé srdce bylo tvrdé. Byl jsem přesvědčen, že mám pravdu a dosud mě z toho nikdo nedokázal vyvést. Tyto debaty nebyly z mé strany voláním po pravdě, ale spíš soubojem argumentů. A ještě více jsem se zatvrdil.

V té době jsem poznal dívku, se kterou jsem později prožil 11 let. Jistým paradoxem bylo, že možná právě ona byla tím člověkem, který dokázal mé zcela materialistické a humanistické chápání změnit na názor připouštějící existenci vyšší moci. V první polovině našeho vztahu jsme byli v názorech

zcela totožní. Později jsem od ní začal slyšet slova jako „Bůh“, „energie“, „karma“, „Osho“, „reiki“ a různé záblesky východních náboženství, která s Kristem nemají nic společného. I přesto, že jsem již dokázal připustit, že existuje někdo „větší“ než je člověk, podvědomě jsem cítil, že tyto směry nejsou správné. Později se cesta mé přítelkyně začala značně odchylovat od té mé, ne tak východní. Do té doby jsem někdy až tvrdošíjně stál na svém, což byla pro mne překážka na cestě za Bohem. Je až neuvěřitelné, jak toho Bůh dokázal využít, abych se tehdy neotevřel zcela a nesešel z cesty, kterou mi připravil, zmítán kdejakým „duchovním“ učením.

Tyto zkušenosti ve mně vzbudily zvědavost a hlad po pravdě. S přítelkyní jsme se nakonec rozešli a já dál hledal skutečnou pravdu. V té době jsem nevěděl, zdali je pravda v Ježíši Kristu nebo v moderních pojetích náboženství. Věděl jsem však jistě, že chci pravdu najít. A pokud to má být třeba i to, celý můj život odmítané, křesťanství, tak ať mne už konečně někdo přesvědčí. Bůh je natolik laskavý, že to udělal.

Věděl jsem, že jedna kolegyně v práci je křesťanka. Najednou se začaly naše rozhovory více točit kolem Boha, kolem Krista, víry, Bible... Ona byla jiná, než ostatní lidé – říkala o sobě, že je křesťanka a bylo to na ní vidět. Vlastně to ani tolik neříkala, jako žila. Vyzářoval z ní pokoj, láska, jistá pokora a zároveň byla plná humoru a pevných názorů. Měla něco zvláštního, co se nedá popsat slovy a chtěl jsem to mít taky. V rozhovorech s ní jsem zjišťoval, že křesťanství není o chození do kostela a o tom, co člověk musí a nesmí. A že existují křesťané, které trápí, když lidé hlásí se ke křesťanství s Bibli v ruce pomlouvají před kostelem souseda a podílejí se na ničemnostech. Sice vždy nedokázala čelit mým argumentům a na vše odpovědět tak, abych to pochopil; byl jsem ale otevřený a toužil najít pravdu, ne opět bojovat. Dokázala však změnit mou bázeň, stud a ostýchavost jít mezi křesťany, jít na bohoslužbu do křesťanského sboru, začít se modlit. Všechny tyto věci byly pro mne dost těžké. Šlo velmi těžko překonat jakýsi blok (dnes již vím, že to byla moje pýcha) a přinutit se k pokoře před Bohem. Bůh však ví, jak na mne. Bůh vidí do srdce každého z nás a zná vše skryté. Věděl také, koho mi poslat, abych již konečně procítl. Jeho plán a cesty jsou skvělé.

Bůh mne přivedl do sboru, kde jsem pocítil Jeho přítomnost a poznal skvělé lidi, dnes mé bratry a sestry. Dříve jsem již v kostele byl. Také nějaká kázání jsem slyšel. Všichni lidé byli cizí a slovům z kazatelny jsem nerozuměl. Bylo to však proto, že jsem nechtěl. Zde Bůh otevřel mé srdce a já jsem poznal křesťany, kteří chodí s Bohem. Slovům z kazatelny jsem pojednou začal rozumět, ba dokonce jsem konečně slyšel odpovědi na své otázky. A mnoho jsem se divil. Bůh mne přivedl ke křtu a já se stále modlím, abych z Jeho cesty již nikdy nesešel.

Jiřka M., 30 let

„... pouze jsem vyznávala, že chci věřit v Boha ...“

Vyrůstala jsem v evangelické rodině, kde do kostela chodila jen babička a jen několikrát do roka – na vánoce, velikonoce, apod. To jsme chodili s ní. Podle evangelické tradice chodí děti, které byly jako maličké pokřtěny a dosáhly 14-ti let, k tzv. konfirmaci (utvrzení). Během jednoho školního roku probíhají přípravná setkání, kde se mluví o otázkách víry, dějinách církve, apod. Na konci probíhá slavnostní obřad, kdy mladí vyznávají svou „víru“ před celým shromážděním.

V době, kdy jsem ke konfirmaci měla jít i já, chodila už moje starší sestra do křesťanské mládeže (setkání mladých věřících lidí). Z jejího chování a jednání bylo vidět, že se v jejím životě stala změna. I když jsem tomu moc nerozuměla, svým způsobem jsem jí záviděla a zajímalo mě, co je toho příčinou. Věděla jsem, že to nějak souvisí s Bohem, ale na druhou stranu mi velice vadily písně o Bohu a o Ježíši, které si sestra doma začala pouštět. Takže na jednu stranu mě to všechno zajímalo, ale na druhou mi spousta věcí vadila. Až do chvíle, kdy si sestra domů přinesla další kazetu a já si při mytí nádobí říkala, co to zas bude a snažila jsem se co nejrychleji zmizet do svého pokoje. Když jsem ale uslyšela první tóny, byla jsem velmi překvapená – byla to totiž rocková hudba. Do té doby mě ani nenapadlo, že by křesťané mohli dělat takovou hudbu. O to víc jsem pak byla zvědavá, co mě v „konfirmačním“ čeká.

Pan farář, který tehdy ve sboru působil, byl mladý a opravdu věřící. Scházelo se nás kolem deseti, většinou proto, že si to přály naše babičky. Většina z nás měla o Bohu velmi zkreslené představy.

Postupně jsme se dovídali, kdo je Bůh a jaký je, kdo je to Ježíš a proč byl ukřižován, jak to je s člověkem a jeho hříchy. Nejdůležitější samozřejmě bylo, že Ježíš z lásky k nám zemřel za všechny naše hříchy a tomu, kdo takto věří, jsou jeho hříchy odpuštěny, a navíc získává život věčný a stává se Božím dítětem. Už ve svých 14-ti letech jsem věděla, že takové odpuštění potřebuji. Bohužel, ale ve mně převládl strach, že pak budu muset žít nějakým „svatým“ životem, že nebudu moct chodit na diskotéky, že už si nic neužiji. A tak jsem Ježíše a to, co pro mě udělal, odmítla – i když jsem věděla, že je to chyba, ale v té chvíli byl můj strach silnější. A tak jsem při konfirmaci, na rozdíl od ostatních, nemohla vyznat, že věřím v Boha, Ježíše, odpuštění hříchů ... ale pouze jsem vyznávala, že CHCI věřit v Boha ... Říkala jsem si: „jednou, až si trochu užiji, pak ...“ Přesto, nebo možná právě proto, vzal Bůh mé vyznání vážně a během relativně krátké doby mě zbavil potřeby si ještě něco „užít“ a já jsem

mohla bez obav z toho, že o něco přijdu vyznat, že Ježíše pro svůj život potřebuji a že chci, aby se stal Pánem mého života. A přesto, že jsem si příliš neuzila „světských“ radovánek, tak jsem tohoto rozhodnutí nikdy nelitovala. Bůh mi dal úplně jiné využití volného času a spoustu stejně věřících přátel, se kterými jsem jezdila na různé akce – tábory, festivaly, koncerty, konference pro mladé. Setkala jsem se se spoustou zajímavých lidí nejen z České republiky – zkrátka žádná nuda, jak jsem se kdysi obávala.

Samozřejmě, přišly i méně veselé chvíle, protože křesťanství není zárukou toho, že člověka nepotká nic těžkého. Když se člověku daří a vše kolem je v pohodě, tak je celkem jednoduché Bohu věřit. Horší to je, když přijdou těžkosti a zkoušky. Věřím, že opravdu platí to, co Bůh říká v Bibli:

☞ *„Nalomenou třtinu nedolomím a doutnající knot neuhasím.“ [Bible]*

Vím, že i v době těžkostí je mi Bůh blízko, že se na Něj můžu spolehnout. Že to není Bůh, kdo se někdy vzdaluje, ale že jsem to já.

Taky si uvědomuji, že nestačí jít si odsedět nedělní kázání, ale že je třeba žít s Bohem každý den, každý den s Ním mluvit a naslouchat Jeho hlasu.

A tak i po tolika letech vyznávám slova jedné písně:

*„Mně nestačí o Tobě slyšet od těch, kdo Tě znají,
a sama nevidět Tvou tvář.
Nestačí mi číst si o Tobě v Bibli – o tom,
jak jsi proměňoval životy lidí,
a sama neznat Tvůj dotek.
Nestačí mi o Tobě zpívat písně – o radosti, o pokoji,
a přitom to nezakoušet.
Proto jsem přišla, tady mě máš, takovou, jaká jsem,
hledám, hledám Tvou tvář.
Na kolenou po Tobě toužím, na kolenou vyhlížím.
Šeptám: prosím Tě, přijď. Učiň, ať vidím.
Tak málo Tě znám, prosím Tě, přijď.“*

Věřím, že Bůh vidí a slyší každého, kdo Ho hledá a že s radostí vstoupí do života každého, kdo ve svém srdci po Něm touží.

Josef Ž., 69 let

*„... začaly se mi zdát sny,
ve kterých mi Bůh připomínal moji hříšnost ...“*

Moje cesta k Bohu byla trochu delší, spojená s mnoha zážitky, nemohu je ani všechny popsat. Byl jsem vychován v katolické rodině a pravidelně jsem navštěvoval kostel a náboženství až do konce základní školy. Asi po třicetileté pauze jsem se do kostela vrátil. Věřil jsem, ale žádný živý vztah s Bohem jsem neměl.

O znovuzrození jsem poprvé slyšel od kolegy z práce, asi šest let před tím, než se to stalo i v mém životě. Nezaujalo mě to, moc jsem to nechápal. Přestože mě chození do kostela plně neuspokojovalo, netoužil jsem po změně. Na otázku kolegy, co moje hříšnost, jestli se jí chci zbavit, jsem odpovídal podle svých znalostí, že bych se jí rád zbavil, ale až před smrtí, bude-li mi tato možnost dána, neboť vím, že bezhříšně žít nedokážu. S ohledem na můj předdůchodový věk se i moje hříšnost zklidnila, takže jsem se nepovažoval za velkého hříšníka a myslel jsem si, že pravděpodobně skončím v očištcí, kde si odpykám dočasný trest, který mi otevře cestu do nebe. Dnes vím, že Bůh nic takového neslíbil, ale že očištec je mylná náboženská teorie.

Brzy po tomto mém vyjádření se mi začaly zdát sny, ve kterých mi Bůh připomínal moji hříšnost. Tyto sny se mi začaly opakovat ve zkracujících se intervalech, včetně pokárání, které sílilo. To mě pak provázelo i přes den. Jeden z posledních snů byl velice silný – Bůh se v něm na mě velice rozhněval, že nejsem malý hříšník, ale velký. Pocítil jsem velkou bázeň, která mě dohnala k rozhodnutí, že s tím musím něco dělat. Začal jsem pročitat brožurky, kterými jsem byl obdarován při účasti na křesťanských aktivitách sboru, ze kterého byl můj kolega. Byla to většinou svědectví znovuzrozených lidí. Až se mi dostalo do rukou evangelium sv. Marka, kde jsem na konci našel modlitbu, kterou jsem hledal – za odpuštění hříchů, znovuzrození, které mi otvírá cestu do věčného života.

Každý večer jsem se tu modlitbu modlil, a ono nic. Začal jsem hledat a přemýšlet, co dělám špatně, že mě Bůh nechce vyslyšet. Zjistil jsem, že modlitba nemá být čtená ani naučená. Začal jsem se modlit svými slovy. Ani potom mě Bůh nevyslyšel. Po mnoha opakovaných modlitbách jsem pochopil, že chci hlavně jen to odpuštění hříchů, abych měl klid, ale přitom nelituji toho, že jsem celou dobu žil hříšným životem. Že s takovým životem chci skončit a začít nový život s Bohem, to jsem říkal, ale moc jsem po tom netoužil. Až jsem pochopil, že je to nedílná součást spasení a začal to chtít celým srdcem, tehdy mě Bůh vyslyšel.

Po té modlitbě jsem měl zvláštní nádherný pocit jakéhosi klidu a pokoje, který jsem neznal. Cítil jsem, že se něco stalo, změnilo, a zazníval ve mně jakýsi vnitřní hlas Boha: „Trvalo ti to, ale teď už se tomu dá věřit“. Brzy jsem usnul bezesným spánkem a ráno, po probuzení, jsem měl obrovskou touhu zpívat Bohu písně chvály. Nikdy jsem to nezažil, bylo to tak silné, až jsem začal hledat v katolickém kancionálu, neboť jsem žádnou takovou píseň neznal. Silně mě oslovila píseň „Blíž k tobě, Bože můj“. Moc se mi líbila, ale neznal jsem ji. Neodradilo mě to a s pomocí not jsem ji pomalu zazpíval. Vzpomněl jsem si, že už jsem ji někde slyšel. Text písně mě tak uchvátil, že jsem cítil celým srdcem, že jsou to přesně ta slova, která chci Bohu říct:

*„Blíž k tobě Bože můj, jen k tobě blíž,
ať kráčíím den co den, jen v Tobě svoboden.
Nauč mě Bože můj tak svět mít rád,
jak ten, co za hříšné šel život dát.“*
(část textu)

Chtěl jsem poděkovat také modlitbou, ale to jsem neuměl. Přesto jsem začal a každý den se modlím: „Děkuji ti, Bože Otče za tvou obrovskou milost, kterou jsi mi prokázal odpuštěním hříchů a přijetím za svého syna ...“

Od té chvíle jsem začal poprvé vnímat Jeho živou bytost a lásku. Lásku, která mě proměnila a stále mě proměňuje. Víím, že do nového života mě Bůh obdaroval Duchem svatým, že jsem se zrodil v Kristu, který se stal mým jediným Pánem a vůdcem do života věčného.

Pomůže-li tento příběh alespoň jednomu čtenáři ke šťastnému rozhodnutí se pro nový život s Bohem, k věčnému životu, bude to má největší odměna.

Libor P., 33 let

*„... člověk toho přece musí hodně vyzkoušet ...
... drogy, alkohol a nevázané vztahy ...“*

Jednou někdo řekl: „Každý člověk má ve svém srdci prázdné místo, které nedokáže zaplnit nikdo a nic – jedině Bůh.“

A i když je to dnes asi čtrnáct let od doby, kdy jsem se stal křesťanem a setkal se s Ježíšem Kristem, dobře si pamatuji na dobu, kdy jsem jako mladý kluk v srdci prožíval tuto beznadějnou prázdnotu. A jako většina mladých lidí jsem hledal naplnění a smysl života ve věcech, které se zrovna nabízely jako ta jediná možná záplata na „nezhojitelnou ránu“. Tehdy jsem si říkával, že musím žít jinak, než jak to vidím kolem sebe. Život je přece o něčem jiném. Říkal

jsem si: „Nechci skončit tak 'zoufale', že ráno budu vstávat do práce a večer se budu vracet zpátky.“ A tak jsem začal „žít“. Drogy, alkohol a nevázané vztahy, se zdály být dobrými společníky na cestě „ke skutečnému“ životu. A vždycky se našel někdo, kdo byl o krok dál. Říkal jsem si: „Člověk toho přece musí mnoho vyzkoušet.“

Čas ale rychle běžel a to, co se zdálo být tím „skutečným“ životem, se začalo pomalu proměňovat v něco, co jsem nechtěl. Začal jsem prožívat psychické deprese, které byly občas provázeny srdeční arytmií. Začal jsem slyšet trýznivé hlasy v mysli, kterých jsem se nemohl zbavit. Pomalu jsem se začal stranit lidí a uzavírat víc a víc do sebe. Ačkoliv zvenku to nebylo moc znát, zevnitř jsem začal prožívat osamělý život. Tehdy jsem už byl taky podruhé v psychiatrické léčebně.

Pamatuji si, že jsem tehdy seděl v léčebně na posteli a přemýšlel. Najednou se otevřely dveře. Do pokoje vstoupila ošetřovatelka. Řekla, že za mnou přišla návštěva. Na chodbě stál pro mne neznámý mladý člověk, který se mi představil a řekl, že je křesťan. Mluvil se mnou o Ježíši Kristu: o Jeho lásce ke mně, o Jeho smrti na kříži a Jeho vzkříšení. Potom se za mě pomodlil a odešel. Asi po dvou měsících jsem z léčebny odešel a vrátil se do stejného způsobu života, jako předtím. Jedno už ale bylo jiné – stále jsem musel přemýšlet nad tím, co jsem slyšel o Ježíši Kristu. A v mém srdci začala růst víra v Něj. Říkal jsem si: „Jestli Ježíš žije, tak jenom On mi může pomoci.“ Všechno, co jsem dělal a nad čím jsem od té doby přemýšlel, už bylo provázeno myšlenkami: Je to pravda? Co když Bůh je? Uběhlo asi půl roku a můj psychický stav se o mnoho zhoršil. Zoufale jsem začal hledat úlevu z vnitřní trýzně. Na druhou stranu mi ale ještě bránila moje pýcha prosit Ježíše o pomoc. Ještě pořád se mi můj způsob života chvílemi líbil. Ještě pořád jsem si snažil nalhávat: „Možná se něco změní a bude líp“, „Stačí jenom omezit to, z čeho mám tak těžké stavy“, „To nějak zvládnou“ – ale už jsem tomu sám pomalu přestával věřit.

Obzvlášť vzpomínám na jeden večer, kdy zábava byla v plném proudu a zdálo se, že všichni se „dobře“ baví. Dostal jsem silnou srdeční arytmií. Špatně se mi dýchalo a srdce mi nepravidelně tlouklo. Najednou se mne zmocnil hrozný strach ze smrti a hlavou mi začaly běhat děsivé myšlenky: „Co teď asi bude?“, „Já umřu a bude konec.“ Rychle jsem se vzdálil na osamělé místo a snažil se modlit. Po chvíli arytmie přestala a já jsem věděl, že se v té chvíli něco stalo – že mě Bůh vyslyšel.

Každý den jsem přemýšlel o Ježíši. Snažil jsem se i modlit. Bylo pro mě povzbuzením to, co jsem o něm tehdy slyšel, že jsou lidé, kteří se s ním setkali osobně a kteří prožili odpuštění svých hříchů. Ale já jsem Ho ještě neznal.

V srdci jsem toužil se s Ním setkat. Toužil jsem po novém životě, který dává On. Když jsem se podíval zpět a promítl si ten krátký úsek života, byl jsem zoufalý. Cítil jsem, že se něco musí stát. Cítil jsem, že už nemám chuť k životu. Klekl jsem si tehdy venku a nezáleželo mi na tom, co se okolo odehrává a volal jsem k Ježíši: „Prosím tě, Ježíši, jestli jsi, jestli je pravda, co jsem o tobě slyšel, zachraň mě. Odpuť mi prosím moje hříchy a dej mi nový život.“ ... A On přišel. Od té doby jsem začal prožívat, že mě Pán Ježíš přijímá na milost, a že mi odpouští všechny moje hříchy. Mé srdce začalo naplňovat dokonalé Boží přijetí. Cítil jsem, že už nemusím dělat hříchy, které jsem dělal. Že síla hříchu a otroctví slábnou. Bůh mě postupně vysvobozoval ze všech závislostí a místo touhy po hříchu mé srdce naplňovala Jeho láska a touha po čistém životě.

A tak ti, drahý čtenáři, přeji, aby to prázdné místo ve tvém srdci mohlo být naplněno touto nádhernou Boží láskou a odpuštěním, které je v Jeho Synu Ježíši Kristu.

Petra P., 33 let

*„... viděla jsem na vlastní oči,
jak se ze sobecké a ironické holky stal pravý opak ...“*

Vždy, když vzpomínám na svá středoškolská léta, jako první se mi vybaví moje radost z toho, že jsem kvůli studiu musela bydlet na internátě. Konečně jsem se dostala z dosahu rodičů a netrpělivě jsem očekávala všechna ta dobrodružství, která mi měla právě získaná svoboda přinést ... Život konečně začal. Velice brzy jsem se se svými novými kamarády vydala na první, druhou a na mnoho dalších výprav po restauracích a hospodách. Slovo SVOBODA jsem měla na mysli od rána až do večera ... volnost, alkohol, kouření a různé vztahy naplňovaly můj život. Ale ne moc dlouho ...

V tom všem jsem ve svém srdci stále pocítovala marnost, bez smyslu života. Všechny tyto pocity byly tak tíživé, nedokázala jsem o nich s nikým mluvit, a tak jsem se naučila žít dvojitý život. Navenek jsem byla „tvrdá holka“. Velice lehce jsem získávala přízeň svého okolí a bývala v jeho středu. Uvnitř jsem však byla nešťastná a zoufalá. Stále častěji jsem narážela na své dětství a dospívání – život mých rodičů se velice hluboko vryl i do mého života. Dnes už vím, že sami byli a jsou velice nešťastní.

V té době mi ale právě jejich životy ukazovaly, jak jsem já sama nikdy nechtěla žít. Nechtěla jsem nikdy žít v manželství právě proto, že jsem viděla

manželství mých rodičů. Časté hádky a zmiňování rozvodu mě dostatečně odradily. Nechtěla jsem žádné děti, abych je nemusela přivést právě do takového vztahu.

Nejhorší, s čím jsem se ale od dětství setkávala, byl alkoholismus. Moje mamka si velice ráda popila se svými kamarádkami. Zpočátku to možná bylo příjemné a jak se říká „společenské“. Ale jak šla léta i ona nad alkoholem přestala mít kontrolu. Její domácí alkoholismus se postupně stal veřejným tajemstvím. Velice jsem se za mamčin život styděla a postupem let, obzvláště v dospívání, jsem ji začala nenávidět. Měla jsem srdce plné nenávisti, hořkosti a neodpuštění.

Když jsem odcházela na střední školu, měla jsem velkou naději, že tato část mého života už skončila. Ale opak byl pravdou. Velice jsem se snažila ignorovat svoje pocity, ale zbytečně. Byla jsem prostě nešťastná a nic z toho, co mi nabízel ten „svobodný středoškolský život“ to nemohlo ukončit.

Když jsem nastoupila do druháku, bylo mi už všechno jedno. Přišlo mi, že už mám život za sebou.

Hned během několika prvních dnů nového školního roku jsem ale byla čímisi naprosto uchváčena – tedy kýmsi. Byla to moje spolužačka Petra, se kterou jsme se celý prvák naprosto míjely a nebylo nic, co by nás nějak spojovalo. Najednou mi ale přišla jiná. Nedokázala jsem pochopit, co se v jejím životě stalo. Viděla jsem ale na vlastní oči, jak se ze sobecké a ironické holky stal pravý opak.

Nedalo mi to a prostě jsem ji začala pozorovat – s tím, že si to všechno pěkně zjistím. I Petra začala vyhledávat moji přítomnost a já jsem po několika málo rozhovorech odhalila tu záhadu.

Petra o prázdninách odjela ke své sestře, která byla věřící a po dvou měsících u ní se vrátila i ona jako znovuzrozená křesťanka. Ty pojmy mi nic neříkaly, ale její proměněný život mě naprosto fascinoval. Taky jsem toužila být jiná. Nepochopila jsem ale, že to byl Ježíš, který způsobil změnu v jejím životě, proto jsem se já sama urputně snažila být lepším člověkem jen ze svých sil. Přestala jsem popíjet, vykuřovat a mluvit sprostě a dvojsmyslně. Ale stále se mi nedařilo. Vracela jsem se tak rychle ke svým zvykům, až mi z toho bylo psychicky hůř než na začátku. Opět jsem selhala a domnívala se, že můj život prostě takový být musí.

Jednou po škole, když jsem se s Petrou vracela na internát, jsem poprvé s někým mluvila o všem, co jsem uvnitř prožívala. Petra tiše naslouchala a vycházel z ní takový pokoj, jaký jsem před tím nikdy nepocítila. Když jsem skončila s vyprávěním, Petra jen tiše pověděla: „Jenom Ježíš Kristus může dát

tvému životu smysl. On za tebe a všechny tvé hříchy zemřel na kříži. Když Ho v modlitbě poprosíš o odpuštění všech hříchů a poprosíš Ho, aby se stal tvým Pánem, On to udělá a staneš se Jeho dítětem.“ Tak moc jsem toužila po čistém životě, že jsem ještě ten večer vydala svůj život Ježíši. Ani ve snu mě nenapadlo, jak Bůh bude v mém životě jednat.

Složila jsem v Něj veškerou svou naději!!

Krátce po této modlitbě jsem začala prožívat Boží pokoj. Bůh sám promlouval do mého srdce. Všechna vina a hřích ze mě byla sňata. Až v tento čas jsem mohla na vlastní kůži žít život ve SVOBODĚ. Byla jsem skutečně svobodná od věcí, se kterými jsem si dříve nedokázala pomoci.

Byla jsem tak šťastná a radostná ... Pán Ježíš dal mému životu smysl!!

Jak ubíhal čas, můj život byl Bohem proměňován. Vnímala jsem ale, že je v mém srdci něco, co mi brání plně se otevřít na Boha. Byl to můj vztah k mamce – nedokázala jsem jí odpustit. Roky jsem žila v nenávisti vůči ní a nyní jsem byla bezradná. Věděla jsem, že je v Bibli napsáno:

☞ *„A odpust' nám naše viny, jako jsme my odpustili těm, kdo se provinili proti nám ...“ [Bible]*

Modlila jsem se celým srdcem: „Ježíši, ty znáš tento můj hřích, zemřel jsi i za něj, prosím tě proto, očisti mé srdce a naplň mě svou Boží bezpodmínečnou láskou k mamce. Děkuji ti. Amen.“ Když jsem ráno vstala, přišlo mi to ráno jako kterékoliv jiné. Až když jsem vešla do kuchyně a byla tam s mamkou, pocítila jsem poprvé velikou lítost nad jejím životem. Najednou jsem ji viděla Božíma milujícíma očima ... viděla jsem před sebou ztraceného člověka, za kterého Ježíš také draze zaplatil na kříži. Její život je dodnes stejný, ale mé srdce zůstalo proměněné ... nemám ráda ten hřích a alkohol, ale ze srdce miluji svoji maminku.

Dnes po téměř 15-ti letech života s Ježíšem jsem odhodlaná následovat Ho kamkoliv mě pošle.

Bůh mi ze své dobroty dal věřícího manžela, tři holčičky a syna.

Jana K., 46 let

„... pak přišel Večer, který byl tím největším večerem i dnem mého života ...“

Narodila jsem se jako mladší dcera do katolické rodiny – maminka byla laskavá, ale zároveň i přísná svou výchovou, otec byl spíše tichým společníkem

bydlícím s námi, ale přitom žijícím si tak trochu svým vlastním životem. Maminka nás obě dcery (Káju i mě) vychovávala ve víře v Boha, dávala nám morální ponaučení, učila nás modlitby a četla nám knížky – např. životní příběhy zbožných lidí. Opravdu jsem nějakým způsobem věřila v Boha i v Ježíše a také v Marii a obracela jsem se na ně i osobním způsobem (kromě povinných modliteb), když mi bylo těžko, ale neměla jsem ze svého okolí zkušenost, že by člověk měl být Bohem nějak proměňován nebo veden, že by víra měla jít dál a promítat se do každodenního způsobu života. Věděla jsem, že nedělní ráno je bez diskusí vyhrazeno pro návštěvu bohoslužby a vůbec bych si nedovolila o tom s matkou polemizovat.

Jak bylo zvykem v katolické církvi, prošla jsem jako dítě prvním svatým přijímáním i biřmováním.

Když mi bylo asi třináct let, maminka onemocněla. Já jsem ve své zvláštní ještě dětské naivitě vůbec nepochopila, že je to moc vážné. Začalo to mateřským znaménkem na jejím lýtku a za dva roky nato maminka umírá v nemocnici v „Sirkových lázních“ u Nového Jičína na rakovinu. Nikdy nezapomenu na den, kdy mi má teta tuto věc oznámila ... nějak mi to připadalo nemožné – vždycky se mi zdála smrt sice reálná, ale tolik vzdálená a týkající se prostě jiných lidí. Prožívala jsem prázdnotu a zmatek, a to vše v sobě uzavřela.

Sedm měsíců po tragické události jsem nastoupila na gymnázium v Příboře. Chyběla však pevná i laskavá ruka maminčina, chyběla její autorita i pohlázení a otec nedokázal (ani nemohl) toto prázdné místo zaplnit. Začala jsem si žít po svém, do kostela jsem přestala chodit úplně, a zůstalo mi pouhé povědomí o Bohu, kterému jsem zodpovědná, a jednou si s ním budu muset dát věci do pořádku. Ted' ale ne, ted' jsem byla mladá a chtěla jsem si užít – najít štěstí a zaplnit to prázdné bolavé místo. Diskotéky a zábavy byly mým životem a také hledání opravdové lásky. Kluci se mi líbili a já se líbila jim, prožívala jsem pocity velkého štěstí i zklamání. Díky Bohu, katolické výchově, vlivu mé starší sestry i mým osobním zásadám, jsem udržela tyto „vztahy“ v čistotě. Mým prvním mužem a velkou láskou byl Jarek. A tak zjištění v mých osmnácti letech, že jsem těhotná, bylo pro nás oba radostnou událostí a vyřešením toho, jak urychlit naši svatbu a moci být stále spolu. Vzali jsme se a měsíc po maturitě jsem porodila svého prvního syna Lukáše. Narodil se však vážně nemocný a jeho život visel na vlásku. Víím, že v těch dnech nejistoty, bolesti a strachu jsem se obracela k Bohu v modlitbách jako k jediné naději. Bůh mi Lukáška ponechal a za dva roky poté se nám k naší radosti narodil druhý syn Jakub.

Již v době před svatbou míval můj muž problémy se žárlivostí a docházelo k nepříjemným situacím zvláště v kombinaci s alkoholem. Tento problém

se ale v manželství ještě prohloubil a já manžela velice brzy přestala milovat. Začala jsem bez výčitek hledat útěchu a přijetí v náručí jiných mužů. Nakonec jsme se po necelých deseti letech z mé iniciativy rozvedli. Po několika kratších známostech přišel do mého života Jiří – tak trochu „trhlý“ stálý optimista, úspěšný podnikatel a muž, který svou lásku ke mně nemusel vyjadřovat slovy. Byl ke mně velmi pozorný a milý a měl rád také mé děti – prostě ideální partie. Přesto jsem nějak vnímala celou dobu asi čtyř let zvláštní neklid a pocit, že tento vztah nemá být. Čím dál více jsem se trápila tím, jak naši situaci vyřešit – Jiří věděl, že si mě chce vzít, já ale měla strach i nejistotu tento krok udělat.

V té době jsem si všímala, že moje rodná sestra Kája se nějak změnila, že je poslední dobou ke mně laskavější a má pro mě pochopení a čas. Věděla jsem od ní, že opět začala chodit do nějaké církve, ale vůbec jsem to s její proměnou nespojovala, protože jsem z dětství neměla tu zkušenost, že by věřící člověk byl jiný než nevěřící. Věděla, že se trápím, a tak po domluvě se mnou mi sjednala schůzku s pastorem své církve. Šla jsem tam v očekávání, že mi ten člověk dá odpověď, že mi řekne, zda si mám Jiřího vzít nebo ne, jenže on mi začal říkat věci o Bohu a o Ježíši, že za mě umíral – to, co jsem vlastně už většinou znala z kostela. Nerozuměla jsem tenkrát, proč mi to říká, když potřebuji slyšet úplně něco jiného. Odcházela jsem zklamaná a nešťastná ještě více, a probřečela jsem celou cestu.

Uplynul nějaký čas a pak přišel Večer, který byl tím největším večerem i dnem mého života, kdy se radovalo celé nebe, protože slova vzácného poselství evangelia konečně pronikla do mého srdce, aby změnila můj život a dala mi tu nejdůležitější odpověď, od které pocházejí všechny další odpovědi a poznání. Byla jsem tenkrát se svou sestrou Kájou u mě doma a měly jsme vzácný čas důvěry, kdy jsme jedna druhé otevřely svá srdce a svěřily si hluboké osobní prožitky, trápení i starosti. Vypovídala jsem se ze svých pocitů a úzkostí a pak mi Kája řekla znovu tu dobrou zprávu o Ježíši – co pro mě udělal, jak mě miluje, že umíral z lásky ke mně – potrestán za mé hříchy, abych já mohla získat Boží milost a odpuštění a nemusela jednou nést spravedlivé odsouzení. Postavila mě před rozhodnutí, zda chci Ježíše přijmout do svého života, aby byl mým Pánem a Spasitelem, zda mu chci v důvěře svěřit svůj život. Je zvláštní, že informace o tom, že Ježíš umíral za mé hříchy pro mě nebyla ničím novým. Přesto to bylo, jako by zázračně ožilo to slovo a dostalo reálnou podobu, bylo to jako když se rozsvítí. V ten okamžik jsem věděla jistě, že toto je pravda a mám svobodu se rozhodnout, zda tuto pravdu přijmu a vstoupím do neznáma, nebo se stáhnou a zůstanu tam, kde jsem. Dnes, mnoho let po obrácení, znovu chci říct, jak šťastná jsem, že jsem se rozhodla správně a neza-

vřela své srdce před Bohem. Sestra mě pak vedla v modlitbě a já pozvala Ježíše, aby přijal v mém srdci i životě místo, které mu náleží. Když jsem se druhý den ráno probudila, bylo to vše tak skutečné a reálné – jistota Boží existence a blízkosti, radost, že Mu patřím. Nevěděla jsem dříve, že to jde takto prožívat. Bůh je živý, skutečný a ať se děje cokoli, není bezpečnějšího místa než v Jeho blízkosti.

A jak to dopadlo s mým vztahem s Jirím? Nevyřešilo se to ze dne na den. Ještě nějaký čas jsme spolu chodili a zažil vedle mě Boží působení i zázraky ale neobrátil se k Bohu. Čím dál více jsem si byla jistá, že tento vztah není Boží vůlí, a že vedle mě Jiří neuvěří. Několikrát jsme se rozcházelí a zase při novém setkání k sobě jako by vraceli. Cítila jsem se slabá na to, abych rozhodně několikaletý vztah ukončila. Modlila jsem se o řešení a Bůh vyslyšel mé prosby. Jednoho dne mi Jirka donesl poslední růže na rozloučenou s tím, že se v jeho životě objevila jiná žena. Modlím se i za něj, aby došel poznání a našel u Boha milost.

Martin J., 35 let

*„... trpěl jsem obrovským komplexem méněcennosti
a cítil jsem se velmi osamoceny ...“*

Vyrůstal jsem v nevěřící rodině, kde se o Bohu nikdy nemluvalo. Rodiče nám jen párkrát řekli, že něco nad námi možná existuje. Babička pravidelně chodila do kostela. Mě to její chození do kostela od dětství jaksí přitahovalo, a párkrát jsem šel s ní.

Od dětství jsem si život představoval jednoduše – asi takto: ráno vstávat, večer chodit spát a mezi tím jíst, pít, pracovat, odpočívat, bavit se. Pořád tak dokola a nakonec umřít. Až na střední škole jsem začal uvažovat, o čem ten život vlastně je? Začal jsem si uvědomovat, že uvnitř cítím (a vždy jsem cítil, ale nikdy jsem to neřešil) obrovské prázdno. Měl jsem potřebu nějak na sebe upozorňovat, že mám přece nějakou hodnotu, že jsem důležitý, a proto jsem chtěl něco dokázat, dobře se učit ve škole, měl jsem touhu být nejlepší. Viděl jsem jen sebe, vlastní úspěchy, moje potřeby, osobní problémy, moje starosti. Byl jsem velice pyšný na své schopnosti a chtěl jsem, aby mě ostatní obdivovali a zajímali se o mě. Domníval jsem se, že to je ten smysl života, který jsem hledal. Ale stále jsem cítil stejnou prázdnotu a hledal co dál.

Zatoužil jsem po dlouhém životě a zdravém životním stylu, tak jsem přestal jíst maso. Nechtěl jsem mít žádný podíl na zabíjení nevinných zvířat

a asi dva roky jsem byl vegetarián. Myslel jsem si, že to mě konečně naplní a uspokojí. Ale stále jsem cítil prázdnotu a dál něco hledal.

Po dvou letech jsem skrze jednoho kamaráda přičichl ke kulturistice a zatožil stát se silným a svalnatým borcem. V té době pro mě bylo smyslem života jen posilovat, hodně jíst, spát a rychle nabírat svalovou hmotu ať můžu brzy vypadat jako Arnold Schwarzenegger. Myslel jsem si, že konečně to je to, co mě navždy plně uspokojí a dá mi pocit hodnoty. Ale cítil jsem stále stejnou prázdnotu a hledal dál.

Když jsem přišel na vysokou školu, spřátelil jsem se s několika studenty, kteří byli tak nějak filosoficky založeni. Společně jsme po hospodách u piva rozmlouvali o životě a já jsem si začal klást různé otázky: „Proč tu vlastně jsem?“, „Proč jsem se narodil?“, „Co je po smrti?“, „Co je to láska?“, „Odkud se to všechno kolem nás vzalo?“, ... Nedostával jsem uspokojivé odpovědi. Asi po půl roce jsem začal mít psychické problémy. Ta vnitřní prázdnota, o které jsem si tehdy myslel, že jsem ji konečně naplnil, se ještě víc propadla. Měl jsem pocit, že mě nikdo nemá rád, trpěl jsem obrovským komplexem méněcennosti a cítil jsem se velmi osamocený. Už se mi ani moc nechtělo žít a pomýšlel jsem na sebevraždu – tak jsem byl prázdný a absolutně neschopný najít smysl života. Ty dřívější ambice být úspěšným, silným, svalnatým, zdravým, dlouhožijícím, byly teď úplně pryč.

Napadlo mě, že bych mohl navštívit nějakého psychologa. Paní doktorka psychologka, ke které jsem několik týdnů pravidelně docházel, mi radila, abych se snažil vidět všechno pozitivně, abych pozitivně přemýšlel, abych se měl rád a budoval si sebevědomí.

V té době jsem začal přemýšlet i o Bohu, začal jsem po vzoru mé babičky chodit do kostela, kde pan farář říkal, co všechno je potřeba dělat, aby se člověk dostal do nebe. Chtěl jsem se zalíbit Bohu, kterého jsem neznal, i lidem a být zase ten nejlepší. Proto jsem chodil každý den na mši svatou, modlil jsem se (pouze odříkával) svatý růženec k Panně Marii a taky jsem chodil uklízet kostel. Prošel jsem mnoho různých kostelů, dokonce se mi zachtělo trávit čas v klášteře. Věřil jsem, že konečně stojím na té správné cestě, která mě naplní.

Ale zanedlouho se něco stalo. Jednoho dne na dveře mého pokoje zaklepal jeden člověk a vstoupil dál. Zeptal se mě, jestli vím, kdo je to Ježíš Kristus? Odpověděl jsem: „Nevím.“ Jirka mi začal o Něm vyprávět. Řekl, že Ježíš je jediný spravedlivý, bez hříchu, milující Boží Syn, který se obětoval za všechny hříšné lidi, když jako nevinný umíral na kříži. Tato Jirkova slova mě velmi zasáhla a naplnila mě v mé příšerné prázdnotě zvláštní radostí a pokojem. Přijal jsem Krista jako svého Pána a Spasitele. Poznal jsem, že On je Bůh, který

miluje člověka, odpouští mu a dává věčný život v nebi. Začal jsem prožívat, že jsem našel ten dlouho hledaný smysl života. Od té doby se můj život začal měnit k lepšímu. Bůh mě provedl spoustou zkoušek. Dal mi ženu a tři děti, dává mi práci, kterou Ho chci oslavovat. Zakusil jsem Jeho velkou moc, když mě uzdravil ze dvou nemocí, které se pořád opakovaly a dost mi zneprjemňovaly život. Ve víře jsem k Němu volal a prosil Ho, ať mi pomůže. Bůh odpověděl na moji modlitbu a uzdravil mě, ale zároveň ukázal na nějaké mé hříchy, které jsem Mu vyznal a On mi je odpustil.

Bůh je nádherný!

Jen Jemu patří velký dík a chvála!

Miluška J., 32 let

„... můj dědeček žil celý život s Bohem a toužil po tom, aby byla spasena celá rodina ...“

Pocházím z rodiny, kde je věřící maminka i její příbuzenstvo. Dědeček žil celý život s Bohem a toužil po tom, aby byla spasena celá rodina. Od dětství nám povídal o Ježíši, s babičkou nám zpívali písně. Také nás vodili do Křesťanských sborů. Tam jsme se učili Boží pravdy a já to přijímala. Časem jsme začali jezdit do Českobratrské církve evangelické, protože to bylo blíž našemu městu. Vyrůstala jsem v křesťanském prostředí, což mělo pozitivní vliv na můj život. Ježíše jsem znala a na jednom evangelizačním setkání jsem zareagovala na výzvu a vyznala Jej svými ústy jako Pána. Bible říká:

☞ *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. [Bible]*

Tehdy mi bylo 14 let. Od té doby jsem začala hledat Boží vůli. Veškerá důležitá rozhodnutí jsem podřizovala Bohu. V Bibli jsem hledala, co je správné pro můj život. Proto jsem si také vymodlila věřícího manžela.

Vím, že se mohu na Boha spolehnout a toužím po tom, aby i naši 3 synové poznali Ježíše jako svého Spasitele.

Tato slova z Bible pro mě byla vždy velkým povzbuzením:

☞ *„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost*

a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. A Bůh pokoje bude s vámi.“ [Bible]

Martin Š., 35 let

„... při nástupu na vysokou školu jsem pocítil neobvyklou touhu přečíst si Bibli ...“

Byl jsem obyčejný kluk bez velkých cílů s životem před sebou. Neholdoval jsem zábavě ani alkoholu, občas jsem trávil čas v přírodě či na folkových festivalech, byl jsem vedoucím družiny ve skautském oddíle a rád jsem četl dobrodružné knihy.

Na střední škole jsem zaslechl něco o východních náboženstvích, nijak hlouběji se mne to nedotklo, až nato, že jsem byl asi rok a půl vegetarián. Byl to vlastně můj první kontakt s náboženstvím, pomínou-li občasné návštěvy pana faráře u mojí staré babičky.

Při nástupu na vysokou školu jsem pocítil neobvyklou touhu přečíst si Bibli, něco mi říkalo, že to není obyčejná kniha a měl bych vědět, co je v ní napsáno. Protože jsme však doma žádnou neměli, zůstalo pouze u přání. Během prvního roku na škole v Brně jsem se začal zajímat o různé oblasti „duchovna“, jako jsou metody kontroly mysli a cvičil jsem jógu.

V té době jsem absolvoval taky dvě křesťanské přednášky o věrohodnosti Bible. Tyto přednášky, kde byla Bible představována nejen jako historický dokument, ale jako kniha napsaná lidmi pod Božím vedením, ve mně znovu posílily touhu si ji přečíst. Ale nebylo to tak silné, abych se zvedl a nějakou Bibli si koupil.

V prvních měsících druhého ročníku jsem jednou jel domů dříve než obvykle. Na autobusovém nádraží jsem potkal kamarádku, se kterou jsem se občas vídal na folkových festivalech. Dali jsme se do řeči a ona mi řekla, že se stala křesťankou. Pak navrhla návštěvu u nich, a protože jsem měl dost času, jeli jsme tam. Tady musím říct, že se mi její slova hluboce spojila s již zmíněnou touhou poznat Bibli a neváhal jsem cestovat na opačnou stranu, než jsem měl původně namířeno. Strávili jsme několik hodin diskuzí nad různými místy Bible, kde mi ukazovala, že Ježíš Kristus se dobrovolně vzdal svého Božství i života, aby mohl zaplatit za náš hřích, který lidé nemohou ani při nejvyšším úsilí ničím odčinit.

Porozuměl jsem Božímu zájmu o mne a dozvěděl jsem se, jak mnoho za mne zaplatil. Byl jsem však tím intenzivním časem tolik vyčerpaný, že jsem

k večeru odjížděl, neschopný dále přemýšlet. Zanedlouho mi od ní přišla pozvánka na silvestrovský víkend, a protože jsem s ní už na jednom super Silvestru byl, očekával jsem něco podobného (dostatek jídla, minimum alkoholu, zato nejméně dvě kytary a spousta folkových písniček). Když jsem se pak dozvěděl, že pojedeme se skupinou křesťanů, moc mi to nevadilo – byl jsem zvědavý, co bude.

Od začátku pobytu jsem mezi nimi vnímal zvláštní atmosféru přátelství. Trampové, skauti i sousedé na folkových festivalech byli kamarádští, otevření a vstřícní, ale tady bylo něco mnohem hlubšího. Měli něco více, než já a začal jsem po tom toužit. Uvědomoval jsem si, že přesto, že jsem nic „vážného“ v životě neprovedl, jsem hříšník a hřích mě odděluje od Boha. V modlitbě jsem své hříchy vyznal Bohu, požádal o odpuštění a vydal Mu svůj život.

Byl jsem překvapený, že se hned nic viditelného nestalo. Země se nezatřásla, nic nového jsem nevnímal, a tak jsem po návratu pokračoval ve vyznávání hříchů s tím, že se přece něco musí stát. Každý den jsem se modlil k Bohu, hledal cestu a čekal, že tu změnu pocítím výrazněji. Tehdy jsem dostal Bibli a konečně jsem ji mohl začít číst. Byl to pro mne nádherný dar, každý den jsem trávil čas čtením Božího slova a nasytovaný hlad jsem nemohl nasytit.

V tom čase se u nás na kolejním pokoji zastavil nějaký kluk a chtěl půjčit klíče od studovny k pravidelným křesťanským skupinkám. Pozval i mne, a i když jsem po nějakém setkávání netoužil, byl jsem se tam asi dvakrát podívat. Později mi doporučil, abych se nechal pokřtít ve vodě.

Zdálo se mi to rozumné, i v Bibli byli nově věřící takto nabádáni, a tak jsem začal chodit na přípravu ke křtu. Tam jsem slyšel i o křtu Duchem Svatým, a protože jsem toužil po naplnění Duchem Svatým, požádal jsem bratry, aby se za mě modlili. Ihned během modlitby jsem byl pokřtěn Duchem Svatým a začal se modlit v jazycích. V ten okamžik jsem si uvědomil, že se naplnilo to, po čem jsem v hloubi srdce toužil – do mého života přišla změna. Od té chvíle Duch Svatý začal dosvědčovat mému duchu, že jsem Boží dítě.

Ke křtu ve vodě jsem pak šel spíše z poslušnosti Božímu slovu než s plným chápáním významu křtu samotného. Připadal jsem si jako Kornélius ze Skutků apoštolských, jehož lidé pokřtili vodou na základě toho, že jej samotný Bůh už předtím pokřtil Duchem Svatým.

☞ *„Vy však budete pokřtěni Duchem svatým ... dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky ...“ [Bible]*

• **Nové příběhy pro 4. rozšířené vydání** •

Leona D., 50 let

„... poznala jsem, že Bůh mě miluje a chce mít se mnou ten nejužší vztah...“

Narodila jsem se do katolické rodiny. Rodiče mě i mého bratra vodili do kostela, o křesťanských svátcích jsme se doma modlili.

Při studiu na VŠ jsem navštěvovala společenství věřících studentů. Po studiích jsem začala chodit se spolužákem z gymnázia. Moje první a rozhodně poslední láska – jsem byla přesvědčena. Ale vztah, přestože trval několik let, nikam nevedl. Moje touha po rodině a dětech zůstávala jen nenaplněnou touhou... Narůstalo zklamání. V té době mě jedna kamarádka přizvala do skupinky žen, které pravidelně studovaly Bibli, modlily se a společně si povídaly o životě víry. Nebylo mi to úplně cizí a byla to možnost zaplnit čas...

Jedna z žen mi velmi připomněla moji mamku, která zemřela asi dva roky před tím. Stejně vlasy, stejné brýle, stejný úsměv. Byla to milá setkání. Začala jsem na pozvání „sestry“ Věrky jednou za čas dojíždět do sboru AC Kopřivnice, mezitím jsem navštěvovala katolické mše a modlila se za naplnění vztahu, který stále přetrvával. Četla jsem Bibli stále častěji a poznávala jsem, že jen nepopisuje historické události a neříká, jak bych měla žít, jak jsem tomu dosud rozuměla. Poznala jsem, že to je PRAVDA a taky CESTA a ŽIVOT. Poznala jsem, že Bůh mě miluje a chce mít se mnou ten nejužší možný vztah, že chce, abych Mu důvěřovala, že o mně ví vše, že dal svého Syna, aby zemřel i za mě proto, aby můj vztah s Ním mohl být naplněn. Bylo mi více než 35, věděla jsem, že potřebuji odvahu, Boží moc a On mi ji dal. S Jeho pomocí jsem ukončila neperspektivní vztah a odevzdala Bohu svoji touhu po tom najít věřícího muže, kterého On pro mě má.

Přišly roky čekání, doufání...a taky ujištění a odpovědi na mé modlitby, že *„...Ty všechno můžeš a žádný záměr Ti není neproveditelný“* [Bible]. Modlila jsem se nejen já, ale spolu se mnou celá Boží rodina Apoštolské církve, kam už jsem v té době patřila. V mých 44 letech mi Bůh poslal do cesty sympatického muže, tátů tří téměř dospělých dcer, který žil už několik let sám ... Jen 9 měsíců po našem prvním setkání jsme v radosti řekli před Bohem své ano naší společné cestě.

Jsme na ní už pět společných krásných let. Každý den poznáváme Jeho lásku a milost, čekáme na vše, co pro nás chystá a vzájemně se posilujeme v důvěře v Něj ...

☞ „Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť jemu na vás záleží“ [Bible]

Veronika K, 32 let

„... a já stále byla bez Boha na světě ...“

Pocházím z katolické rodiny, kdy nás maminka vodila do kostela a tatka zůstával doma. Když jsem se ho zeptala, proč nechodí s námi, odpověděl, že si už svoje „odchodil“. Také jsem chodila do náboženství, kvůli čemuž se mi spolužáci ve třídě smáli, že jsem „nábožná“! Boha jsem ale osobně neznala. Do kostela jsem chodila z poslušnosti, a abych udělala mamce radost. Ve třídě jsem moc do kolektivu nezapadla a ani jsem neměla kamarádky. Vyvrcholilo to tím, že mě někteří začali šikanovat. Byla jsem ráda, když jsem dokončila základní školu a šla na zemědělské učiliště, obor chovatel koní. Koně jsem milovala od dětství a od 12-ti let jsem na nich jezdila. Bylo to to nejhezčí z mého dětství. U nich jsem zapomínala na školu a problémy doma způsobené převážně otcovou závislostí na hracích automatech. Nejistota, věčně málo peněz a tatka někde mimo domov – to bylo stresující pro mamku, která nebyla zaměstnaná, pro mě i mé dva sourozence. Když už jsem začala chodit na učiliště, říkala jsem si, že musím být jiná – „drsnější“, aby se mnou nezametal, tak jako na základce. Jenže i to bylo špatně, protože jsem působila namyšleně. Nakonec se mi ale podařilo vztahy se spolužáky vyladit.

O prázdninách, kdy jsem se chystala nastoupit do 2. ročníku na učilišti, jsme se přestěhovali z Orlové do Kopřivnice. Tady jsem opět začala chodit do kostela. O Bohu jsem stále ale téměř nic nevěděla a o Pánu Ježíši také ne. „Proč za nás umřel na kříži?“ Čas běžel a já si užívala života – večírky, diskotéky. Hlavně na Slovensku, kde žila část rodiny, jsme se chodili často bavit. Tam jsem také poznala Joža. Když jsme měli oba po škole, začali jsme spolu žít a pak se vzali. Po dvou letech se nám narodil syn Daniel a život šel dál a já stále byla „bez Boha na světě“. Pamatuji si, že moje sestra Martina mi často o NĚm povídala, že mě miluje a že Ježíš umíral za moje hříchy, ale mě se to vůbec nechtělo poslouchat. Se sestrou jsem tenkrát moc dobrý vztah neměla a do toho teď navíc byla fanatičkou (teď už se společně nad tím zasmějeme ☺). Marta to se mnou nevdala a stále se za mě modlila. Po nějaké době se ve mně něco změnilo a trochu jsem se pro Boží věci otevřela. Sestra mě pozvala do sboru Apoštolské církve na přednášku o manželství a já šla. Pak jsem přišla i

na nedělní shromáždění. Byla jsem překvapená, jak jsou tady lidé k sobě laskaví a začalo se mi tam líbit. Doma jsem ale opět žila svým starým životem. Když se mě rodina ptala, proč tam chodím, odpovídala jsem, že kvůli synovi, že si tam má s kým hrát. Bylo tam spousta malých dětí. Manžela tato odpověď uspokojila a dál nepátral. Ačkoliv se mi v církvi líbilo, Boha jsem stále osobně neznala.

Jednou mě sestra pozvala na vyprávění muže, který byl popálen medúzami, zemřel a setkal se s Ježíšem, který ho však zpět vrátil do života. To téma mě zaujalo, a tak jsme šly. Byl to úžasný příběh dobrodruha, který se rád potápěl. Při jedné této akci ho popálila spousta medúz a on v nemocnici zemřel. Ocitl se mimo své tělo v nebi, kde k němu mluvil Ježíš. Řekl mu krásná slova o tom, že ho velmi miluje. Také mě zaujalo, že se chtěl ten člověk vrátit domů, aby o Kristově lásce mohl vyprávět své rodině – babičce, která se za něj celý čas modlila a také dalším lidem, aby byli zachráněni. Bylo to silné. Moc jsem plakala. Cítila jsem se tak hříšná, a přesto Bohem milovaná. Na konci příběhu byla výzva k přijetí Pána Ježíše. Šla jsem dopředu i s dalšími lidmi, kde se za nás modlili. Bylo to úžasné, cítila jsem Boží přítomnost. Po příchodu domů se opět vše vrátilo do starých kolejí a já dala Ježíše stranou. Jako bych se stále nemohla rozhodnout, jestli jít s Ním do nového života, nebo zůstat v tom starém. Pak se ale stalo něco, co mě silně zasáhlo.

Jednoho krásného nedělního dne se náš 1,5-letý syn popálil o žehličku. Byla to velká popálenina 3. stupně! Po celé dlani měl odumírající tkáň. Doktorů mi řekli, že může o tu část ruky přijít. Já jsem to nechtěla ani slyšet a začala jsem volat: „Bože, jestli synovi tu ruku zachrániš, budu ti patřit už napořád.“ Po dvou týdnech strávených v nemocnici vzali syna na operaci. Operace dopadla dobře. Další dva týdny se ručička krásně hojila. Doktorka na převazu mluvila o zázraku. Po měsíci v nemocnici jsme mohli jít domů. Nechala jsem se pokřtít a mé srdce patří Ježíši. V létě 2019 to bude již 7 let. K synu Danečkovi nám Bůh přidal Simonku a Noemi a já se nepřestávám modlit i za svého muže, aby poznal Ježíšovu lásku.

Dan Š., 50 let

„... ten večer jsem jasně slyšel Ježíšovu otázku: ‚A co ty?‘ ...“

Narodil jsem se věřícím rodičům. Od útlého dětství jsem poslouchal různé biblické příběhy, jak doma, tak v nedělní škole, později každou neděli v kázání při shromáždění církve.

V dětství jsem nikdy nepochyboval o tom, že je nad námi živý Bůh, který svým slovem stvořil svět, že Bůh je dobrý a člověk ve své přirozenosti zlý.

Moje víra byla dost pevná již ve 2. třídě základní školy, kdy jsem se dokázal hádat se soudružkou učitelkou o tom, že nejsme z opic a že Bůh existuje. Dostal jsem odpověď, na kterou jsem nezapomněl dodnes: „Až vyrosteš a dostaneš svůj rozum, pochopíš, že to jsou pohádky.“

Jak jsem postupně rostl, tak se musím přiznat, někdy v pubertě mě párkrát na chvíli přepadaly pochybnosti, že Bible a křesťané nemají pravdu, ale nikdy jsem neslyšel jinou, lepší pravdu, která by mi dávala větší smysl a odpovědi na otázky, kde jsem se tu vzal a kam jdu.

Později, téměř v dospělosti, jsem si uvědomil, že si zakládám na tom, že jsem jiný, lepší. Dokonce mě někteří spolužáci za to i obdivovali. Vlastně jsem si myslel, že jsem v podstatě dobrý člověk. Nic zlého jsem nikdy neudělal – jen jsem párkrát zalhal rodičům, nebo jsem se někdy hádal se svým bratrančem, to přece dělá každý. Tvářil jsem se, mluvil jsem a choval jsem se jako křesťan, který osobně zná a miluje Boha, ale vnitřní přesvědčení a Bible mi říkaly, že je to jinak.

Byl jsem vlastně ubohý člověk, který si spravedlivě zaslouží peklo. Z Bible jsem věděl, že se musím znovu narodit do Božího království, protože Bůh nemá vnuky, ale jen syny a dcery. Při jednom velkém shromáždění, které nebylo u nás ve sboru, jsem seděl v první řadě, všichni známí i neznámí za mnou a přede mnou na stěně pouze kříž, na kterém kdysi zaplatil Ježíš i můj dluh. A ten večer jsem jasně slyšel Ježíšovu otázku – a co ty? Začal můj vnitřní zápas, pýcha mi našeptávala: „Všichni se dívají, to bude trapné, nyní se přiznáš, že jsi všechno jen hrál.“ Ale pokorné srdce toužilo po Božím odpuštění, proto jsem na kazatelovu výzvu nakonec povstal a přiznal se, že i já potřebuji Krista. Ten večer Boží Duch ujistil mého ducha, že jsem se stal Božím synem.

Na druhý den nebylo všechno radikálně a viditelně jinak, ale vnitřní radost z Božího přijetí byla obrovská. Moje písně i modlitby se staly osobním vyznáním o Boží lásce a dobrotě. I dnes po více než 30 letech znovu vyznávám, že Bůh je dobrý Otec.

Gabka Š., 42 let

„... Bible byla pro mě hodně těžká k pochopení, ale věděla jsem, že skrze ni mluví Bůh ...“

Pocházím z rodiny, kde tatínek byl věřící katolík, pokřtěný jako dítě a maminka byla zcela nevěřící. Mám jednu sestru Michaelu. Maminka na nás byla přísná. Nejdůležitější byly co nejlepší výsledky ve škole. Moje sestra poznala Pána Ježíše přibližně v 19-ti letech, mě bylo v tu dobu 14 let. Její kamarádka

ji často zvala na Valašsko, kde sestra poznala svého manžela. Jezdila jsem k nim často na návštěvu do Vsetína a později do Zlína. Brali mě také do církve, kde se mi hodně líbilo. Darovali mi Bibli. Uvěřila jsem a Bůh se mi dával poznávat také tím, že mi příprava do školy šla mnohem lépe, začala jsem více rozumět textům v učebnicích a výkladům učitelů. Četla jsem si z Bible spíše sama, protože jsem v té době neznala křesťanský sbor v okolí Kopřivnice a rodiče navíc kladli veliký důraz na mou přípravu k maturitě. Bible byla pro mě hodně těžká k pochopení, ale věděla jsem, že skrze ni mluví Bůh. V roce 1995 po maturitě jsem byla pokřtěna.

Měla jsem i nevěřící známé a občas jsem s nimi zašla do hospůdky na pivo, na diskotéku. Tehdy jsem se styděla mluvit s nimi o Bohu. Nechtěla jsem svými názory vyčnívat. Později, když jsem byla dospělá jsem se vracela i v pozdních hodinách. A další den, když jsem se vzpamatovala, jsem si to vyčítala a vnímala jsem jako by mi Bůh chtěl říct: „Dost, hledej jiné přátelé!“ A to se opakovalo mnohokrát. Až mi Bůh postavil do cesty evangelickou církev ve Štamberku.

Po první střední škole jsem studovala ještě 2 roky v Brně pomaturitní obor zdravotnický záchranář. Chodila jsem tam na křesťanské mládežnické skupinky na kolejích. Po studiu jsem pracovala 1 rok v nemocnici v Olomouci, pak jsem si v Kopřivnici otevřela svou masérnu. Na začátku roku 2001 jsem nastoupila na popáleninové centrum v Ostravě jako zdravotní sestra. V tu dobu jsem se dozvěděla o novém křesťanském sboru v Kopřivnici. Tak jsem se tam vypravila. Neumím moc navazovat vztahy, ale cítila jsem, že mě tam Bůh chce mít, proto jsem zůstala. Pamatuji se, když jsem si všimla jedné sestry, že potřebuje pomoc s úklidem – to byla má první služba ve sboru.

Jednoho dne jsem se dozvěděla o seznamovacím křesťanském pobytu v Herlíkovicích v Krkonoších. Neváhala jsem a přihlásila se. Bylo tam fajn, dobrá parta lidí, kteří mají jedno společné – víru v živého Boha, který daroval svého Syna Ježíše Krista pro naši záchranu. Prožili jsme krásné chvíle. Před odjezdem domů jsme si vyměnili telefonní čísla a těšili se na další podobný pobyt. Za nějakou dobu jsme se setkali tentokrát v Košařískách, kde mimo naše známé přibyli další noví lidé z vsetínského křesťanského sboru. Chodili jsme po kopcích, přírodou, společně jsme si vařili a po večerech jsme se společně bavili. Bratr Erik nás pozval do Nového Hrozenkova, kde jsme se učili surfařit na rybníku a na kopci létat s paraglajdem. Tady jsem poprvé potkala svého budoucího muže Jarka. Já jsem na oplátku pozvala své nové přátele k nám do kopřivnického sboru. Přijel také Jarek. Měli jsme pěkný čas zábavy a odpočinku v okolí městského koupaliště i na bohoslužbě. Po tomto pobytu ke mně Bůh promluvil, že Jarek je ten, s kým mě chce spojit. Začali jsme spolu

chodit a brzy se vzali. Bůh nám požehnal a dnes máme krásné čtyři děti. Děkuji ti, Pane.

Lidka B., 66 let

„... náhle jsem s překvapením zjistila, že ve sklenici není voda, ale obzvláště lahodný nápoj...“

Převážnou část svého života jsem prožila v totalitním režimu.

Víra sice zakázána nebyla, ale považovala se za něco zastaralého, zpátečnického. Byl nám od útlého mládí vštěpován materialistický světový názor.

Já jsem víru převzala částečně od své maminky, která byla přesvědčená katolička, ale návštěvy bohoslužeb v kostele mě neuspokojovaly. Přirozeně jsem tíhla k protestantismu.

90. léta s sebou přinesla velké změny a s nimi se objevila i ezoterická literatura a různé praktiky jako new age, meditace, reiki, jóga, astrologie, numerologie, reinkarnace. Mne tyto záležitosti hodně přitahovaly, navštěvovala jsem přednášky, kurzy. Nakoupila jsem si literaturu, kyvadlo.

Vedle toho jsem se také modlila k Bohu a byla jsem přesvědčená, že to všechno souvisí s ním.

Potom ale přišel velký zlom v mém životě. Po dlouhotrvajícím manželství jsme se rozvedli a nastalo pro mě těžké období. Tehdy jsem opustila veškerou magii a cele jsem se přimkla k Bohu. Chtěla jsem víru sdílet s někým, ale věděla jsem, že ze mě katolík nebude.

Pán Bůh ale vedl mé kroky dobrým směrem a já jsem dostala radu: obrátit se na Apoštolskou církev.

Přijali mě velmi srdečně a já jsem brzy měla dobrý pocit, že moje volba byla správná. Učím se číst a rozumět Bibli, o kterou se opírají v plném rozsahu.

Byla to sice šťastná volba, ale v mém životě se začaly dít podivné věci.

Ačkoliv jsem doma pobývala sama, ztrácely se mi cenné věci. Ztratila jsem několikrát klíč od auta, mobil, kazily se mi elektrospotřebiče – lednička, myčka, sporák ... měla jsem nesmyslnou autonehodu ap. Začínala jsem rozumět tomu, že mě „někdo“ chce vyděsit. Modlila jsem se a vyznávala jsem Panu Ježíši všechny své prohřešky a závislosti.

Po nějaké době jsem ze Silvestra na Nový rok měla krásný zážitek. Musím předeslat, že jsem tehdy o Vánocích onemocněla a po Novém roce jsem měla

odjet na delší pobyt, který byl pro mě důležitý. Dělala jsem si starosti, jak to s tou nemocí zvládnou.

Na Silvestra jsem se dívala na televizi a po půlnoci jsem šla spát. Ještě před tím jsem se šla napít do kuchyně zbytku vody, co mi zůstal ve sklenici. Napila jsem se a náhle jsem s překvapením zjistila, že ve sklenici není voda, ale obzvláště lahodný nápoj. Dopila jsem a uvažovala, co to může být – sirup takový nemám, kompot jsem žádný neotevřela ... Šla jsem si lehnout, položím se do postele a náhle slyším, jako by někdo zpíval a při tom hrál na rolničky. Sedla jsem si na postel a říkám si – co to je? Copak se mi to zdá? Znovu si lehnu a zase slyším ten neobyčejný zpěv – trvalo to asi čtyři vteřiny a dost. Potom jsem rychle usnula a všechno jsem zaspala.

Ráno na Nový rok pouštím televizi a tam hrají moji oblíbení Vídeňští filharmonikové a k tomu tančí překrásný balet. Zvedne mě to z křesla a já začínám po pokoji tančit v rytmu hudby. Náhle si uvědomuji, že jsem zdravá a plná energie. Mohu bez obav odjet. Po několika dnech se mi tento zážitek spojil s prožitky na Silvestra.

Nicméně obtěžování tím „zlým“ trvalo ještě nějakou dobu. Potom mě napadlo kontaktovat exorcistu. Svěřila jsem se mu se svým trápením. Pozval mě do kaple, tam jsem se s ním pomodlila a spálili jsme tam všechny moje na papíře sepsané závislosti. Od té doby jsem měla pokoj.

Celý můj život se teď řídí podle Bible a uvědomila jsem si, jak nebezpečný je okultismus.

Jana Š., 43 let

„... byla jsem postavena před otřesnou realitu smrti a donucena o ní přemýšlet ...“

Moje cesta k Bohu byla nenápadná a klikatá a začala se odvíjet už od mého dětství.

Narodila jsem se v době „reálného socialismu“ a v naší rodině se s Bohem nepočítalo, ani se o něm nemluvalo. Pravidelně jsme však navštěvovali babičku, maminku maminku, která nejen věřila v Boha, ale ve svém životě – pokud si mohu vzpomenout – spoléhala na Ježíše Krista. Sedávala jsem u jejích nohou a ona mi o něm četla z Bible. Tenkrát jsem tomu nerozuměla, vše mi připadalo cizí a vzdálené, poslouchala jsem jen z lásky k babičce a také jsem s ní k její velké radosti občas zašla do kostela na mši.

Jak jsem vyrůstala, Bůh nám byl ve škole představován jako smyšlený princip, jímž si naši nevědomí předkové vysvětlovali nepochopitelné přírodní jevy, k němuž se upínali ve svých těžkých životech a také jako nástroj, pomocí něhož byly masy manipulovány a drženy v poslušnosti. Něco, co v dnešní době ztratilo své opodstatnění. Nyní přece vědci zastávají a postupně dokazují evoluční teorii. Bůh? Berlička pro slabé!

Přijímala jsem tyto myšlenky. Hluboko v nitru ale občas zahlodaly pochybnosti – něco nad námi přece musí být.

Když mi bylo 14 let, tatínek náhle zemřel. Byla jsem postavena před otřesnou realitu smrti a donucena o ní přemýšlet. Pročítala jsem knihy zabývající se touto tematikou, kde autoři popisovali svědectví lidí s klinickou smrtí. Duchovní svět mne zajímal a zároveň děsil. S babičkou jsem se o tom už nedsdílela.

Bůh se mnou ale měl svůj plán. V osmnácti letech jsem odešla z rodného města studovat. Stála jsem v řadě u recepce vysokoškolských kolejí, čekala na přidělení ubytování a prožívala smutek a nejistotu. Nikoho jsem neznala – budu muset bydlet s cizími děvčaty. Fronta se dlouze vinula ve vestibulu, a tak jsem zapředla hovor se dvěma dívkami stojícími za mnou. Byly na tom stejně jako já. Hned jsme se dohodly, že se zapíšeme na pokoj společně. Netušila jsem, že jedna z nich Boha zná a její život se řídí jeho pravidly.

Všechny tři jsme se staly nerozlučnými kamarádkami. Já a Marta plně žertů a neplechů, Janča – radostná a plná pokoje – nás usměřňovala a byla nám příkladem. Od ní jsem se také dozvídala nové věci – Bůh je opravdová bytost, dá se s ním mluvit a můžeš ho slyšet. To mě zajímalo a měla jsem spoustu otázek. Věděla jsem už, že Bůh existuje, ale nechtělo se mi k němu přistoupit. Určitě by po mně žádal samé hrozné a těžké věci!

Netušila jsem, že Bůh je laskavý a trpělivý. Vedl mne k sobě po malých krůčcích.

Na prázdniny po třetím ročníku jsem se moc těšila. Mimo jiné jsem byla pozvána svou tetou na zájezd do Tater – mám prý vzít i nějakou svou kamarádku. Volba byla jasná – s Martou si to parádně užijeme.

Nepomyslela bych si, že vše dopadne úplně jinak. Martina na poslední chvíli odřekla – v nouzi ji musela nahradit moje maminka. Tenkrát mě to velmi mrzelo, ale i to bylo součástí Božího plánu. Rezignovaně jsem se dopravila do Nové Lesné a vida – mezi tetinými vrstevníky se na ubytovně objevil se svými rodiči nějaký mladík. Byli jsme jediní mladí lidé mezi staršími, a tak jsme spolu trávili všechnen čas na túrách i mimo ně. Ten mladý muž nedávno

odevzdal svůj život Bohu a byl plný nadšení, které mě popuzovalo: proč pořád mluví o Ježíši a nevšímá si raději mě?

Z Tater jsem odjížděla nazlobená a – bezhlavě zamilovaná. Jeho naprostá netečnost mě přiváděla k zoufalství. A tak jsem začala volat k Bohu. A Bůh mi opravdu odpovídal. Předkládala jsem mu různé situace, které jsem nemohla ovlivnit – a on jednal. To nebylo možno nevidět, přesto jsem měla strach se mu cele odevzdat. Jistě by měl obrovské nároky a toho se bojím. Bylo by to jako skočit do neznáma.

Tentýž rok po bouřlivém Silvestru jsem se vracela z Prahy domů. Ve vlaku jsem se setkala se spolužačkou z gymnázia – byla ted' nějaká jiná. Nadšeně mi vykládala, jak uvěřila v Ježíše a odevzdala mu celý svůj život a pozvala mne na nějakou víkendovku se svými přáteli, studenty – křesťany. Co by ne, řekla jsem si, a toho mladíka pozvu, aby jel se mnou!

Stalo se. Přijali nás mezi sebe hezky, ale já jsem se cítila úplně jiná, než byli oni. Připadali mi jak z jiné planety – pokoj, úcta, žádné dvojsmyslné narážky, i přes rozvážnost se uměli pobavit. Byla jsem sama mezi všemi. Odpoledne jsem se procházela lesem, stranou od ostatních, a pak jsem se najednou v srdci rozhodla: „Ježíši, jestli opravdu jsi, dej se mi poznat.“ Jen těchto pár upřímných slov. Večer jsme se rozjeli zpátky na koleje – oni do Brna, já do Prahy.

A pak se to stalo. Ráno jsem se probudila se zvláštním hřejivým pocitem – bylo mi lehké a v srdci jsem cítila ohromující lásku. Šla jsem do školy s pocitem, že se vznáším a chtělo se mi obejmout všechny lidi okolo. Zkoušela jsem opatrně pomyslet na něco špatného – nešlo to! Po večerech jsem četla Bibli – hltavě, jako když má někdo hlad. Najednou mi její slova dávala hluboký smysl. Jak to, že jsem to neviděla dříve? Jako by mi z očí spadly šupiny. Byla jsem šťastná, v bezpečí Boží náruče.

Až později jsem pochopila, co se vlastně stalo – že Ježíš opravdu vstoupil do mého života, odpustil můj hřích a přijal mne za své dítě. Že od této chvíle můj život patří jemu, že mne vykoupil z moci hříchu svou krví na kříži a že je to život úplně nový, věčný. Od té doby Ježíše víc a víc poznávám, učím se poslouchat jeho hlas a být mu stále blíže. On naplňuje můj život, dává mu směr a hodnotu.

A co ten mladý muž? Po dokončení studií jsme se vzali a Bůh nás vede po společné cestě. Někdy jdeme lehce, jindy jsou věci těžké, ale vždy s naším Pánem a v důvěře k němu.

Když se nyní po více než dvaceti letech ohlížím zpět, vidím zřetelně Boží vedení v celém svém životě, i křížovatky, které by někdo nazval náhodou. Poznávám, že Bůh je dobrý více, než si kdo dokáže představit. Je ale také spravedlivý a jednou bude každého soudit podle jeho skutků. Je to právě Ježíš, Boží Syn, kterého Bůh poslal na Zem, aby zaplatil za naše hříchy svou krví a aby ti, kteří tomu uvěří, již nemuseli být odsouzeni. Každý k němu může přijít, vždyť on sám řekl:

📖 *„Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven... Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“*

Zázraky všedních dnů

Tiskárna

Simona Č.

V roce 1995 jsem pracovala v jedné firmě jako mzdová účetní. Každý měsíc jsem musela tisknout výplatnice asi pro 120 zaměstnanců. Sloužila k tomu stará jehličková tiskárna, která se často zasekávala a trhala papír. Při takové poruše jsem vždy musela začít tisknout vše od začátku, protože můj mzdový program to jinak neuměl. A tak jsem sedávala u tiskárny a nekonečný papír, který z ní pomalu vylézal, si ručně urovnávala na klín, což trvalo hodiny ... jen ať se ta „stařenka“ zase nezasekne.

Jednou, když jsem začala s výplatnicemi, bylo zrovna poledne a ve firmě ani živáčka. Potřebovala jsem si „nutně odskočit“, ale nebylo koho pověřit asistencí u tisku. Řekla jsem Pánu Bohu – „Ty jsi Stvořitel všeho, Pane, pohlídej mi, prosím, tu tiskárnu.“ ... a utíkala jsem na toalety na druhé straně chodby, přičemž jsem s nastraženými ušima poslouchala – zda se neozve zvuk trhaného papíru a zlověstné vrčení zaseknuté tiskové hlavy ... Bylo však ticho. Po návratu do kanceláře jsem nevěřila vlastním očím: Před mým odchodem padal papír na zem před stůl. Nyní se skládal do úhledné hromádky na zemi za stolem, přičemž mezera mezi stolem a zdí papír rovnala a ukládala ho na hromadu. NĚKDO tedy musel odtáhnout stůl s tiskárnou od zdi, takže vzadu vznikla ta centimetrová mezera. Pak musel celou, do té doby vytisknutou, hromadu papíru přenést zepředu dozadu a protáhnout mezerou za stolem. Ve firemní budově jsem byla stále sama, jen vylepšený způsob tisku dokazoval přítomnost NĚKOH, komu nejsme lhotejní.

Uzdravení ucha

Miluška J.

Naše děti často trpěly zánětem uší. Mladšímu synovi se časem vytvořily špunty v uších a bylo třeba zajít k lékaři a nechat to vyčistit. Nikdy se to neobešlo bez velkého křiku a pokaždé mu potom uši krvácely. Proto jsem uvažovala, že navštívíme jiného lékaře, který by mu to čistil šetrněji. V tu dobu bylo složité to naplánovat, manžel měl hodně práce, zároveň jsme měli malé miminko a já jsem nebyla schopna to uskutečnit. Trápilo mě to čím dál víc, až jsem jednou prosila Boha o pomoc. Pár dní na to, večer, přišel uplakaný syn, že ho bolí ucho. Modlili jsme se za něj, manžel i já, ale ucho bolelo dál. Proto jsme se rozhodli, že pojedeme na pohotovost. Bylo to složité, protože v tu dobu se naše miminko často budilo na kojení. Zaběhla jsem pro svou maminku, aby jela místo mě. Bydlí s námi v domě. Byli pryč asi hodinu. Celou tu

dobu jsem nemohla spát, přestože jindy jsem únavou okamžitě usnula. Byl to čas, který jsem strávila na modlitbách. I za to jsem byla vděčná, protože z únavy okolo miminka jsem modlitbu zanedbávala. Když se vrátili domů, syn přijel s vyčištěnými ušima a zároveň mi oznámili, že ucho nepíchali, protože tam žádný zánět nebyl. Doktor se asi divil, proč tam jezdí se zdravým uchem :-)

Vím, že to byl Boží zázrak, že uzdravil zánět a zároveň mě zbavil starostí, jak naplánovat návštěvu lékaře. Bohu za to velmi děkuji.

Ztracené součástky

Szymon Z.

Můj starší bratr už zkoušel jezdit na babetě, pak na „pincku“ a zanedlouho jsme měli svoji motorku – skútr ČZ. Já jsem na něm neuměl jezdit, ale zato jsem ho uměl opravit. Mnoho hodin jsem proseděl v garáži a tuhle motorku rozdělával a dával dohromady. Nakonec jezdila docela obstojně, bratr se na ní stačil dvakrát vybourat. Později jsem na ní jezdil taky.

Během těchto oprav se často stávalo, že se v tom množství různého nářadí a součástek něco ztratilo. Někdy to byla matička, šroubek, podložka a nejčastěji pérová podložka. Ta prostě odstřelila a bylo zle. Neměli jsme příliš možností jet do města koupit si novou, otec to nerad viděl. Tehdy jsem vyzkoušel prosit Boha, ať mi pomůže danou součástku najít. Mnohokrát jsem hledal a hledal a po delším čase jsem si řekl, že vstanu, a půjdu se raději modlit. Pak jsem přišel zpátky a součástku jsem hned uviděl. Později, když jsem něco ztratil, už jsem to ani moc nehledal, raději jsem se hned modlil a našel jsem. Jednou mě napadlo, že to možná bude jen tím, že z garáže odejdu a pak přijdu a mám na věc jiný náhled, a proto tu součástku hned vidím. Zkusil jsem tedy jen odejít a za chvíli přijít. No a součástku jsem neviděl. Běžel jsem se modlit a našel jsem ji.

Dobře si na to pamatuji (i když už to je 18 let zpátky), protože jsem si tehdy říkal, že je to tak zřejmé, že je to Bůh, kdo mi dává nacházet ztracené součástky – neměl jsem tedy žádnou pochybnost, že Bůh mě má velice rád. Měl jsem touhu zpívat Bohu písně, a protože jsem spíše technicky zaměřený, pamatoval jsem si jen melodie a ty jsem broukal, když jsem něco v garáži dělal.

„Náhoda“ 1

Jiří K.

Byla neděle ráno. Jako obvykle jsme se se ženou Zuzkou chystali jet do křesťanského společenství ve Frenštátě. Jsme z Kopřivnice a do Frenštátu v tuto dobu nejel ani autobus, ani vlak. Byli jsme mladí, někdy jsme jeli na kole (já jsem šlapal, Zuzka seděla na nosiči), jindy pěšky, stopem – jak se jen dalo.

Dnes jdeme pěšky, vyšli jsme trochu později, zkusíme stopovat a přejeme si, aby nám někdo zastavil, ale na cestách je úplně mrtvo a z těch pěti aut, co projely kolem, nikdo nezastavil. Proto se modlíme.

Zrovna se blíží auto, Zuzka mávla, auto zastavuje a už se vezeme. Řídí milá starší paní. Ve Frenštátě se nás ptá, kam jedeme. Říkáme, že do církve – do Křesťanského společenství a vysvětlujeme cestu. Paní se na nás nevěřičně dívá a říká: „Já tam jedu taky. Jsem z Křesťanského společenství z Prahy, a protože jsem tady u známých na chatě, rozhodla jsem se, že zajdu do sboru tady – ale nevím přesně, kde to je – ráno jsem se modlila, abych to našla. Víte, já jsem ještě nikdy v životě nevzala žádné stopaře. Ale dnes ráno mi něco říkalo, abych vám zastavila. No, to je úžasné!“ „To je úžasné!“ opakujeme v údivu.

S touto naší milou sestrou v Kristu jsme se viděli ještě jednou po letech a zase jsme s radostí vzpomínali na naše první setkání.

Vysvobození ze závislosti

Ivana Š.

Téměř 10 let jsem byla silný kuřák. Moje běžná denní dávka byla 10–20 cigaret. Velmi často se stávalo, zvláště když se šlo za zábavou, že vykouřených cigaret bylo daleko více. Mnohokrát jsem se snažila z vlastních sil přestat kouřit a vyzkoušela mnoho různých metod, z nichž některé byly obzvláště kuriózní. Například jsem si zabalila krabičku cigaret pečlivě do balícího papíru, převázala ji provázky, zabalila do dalšího sáčku, vzala si židli, vylezla na skříň a tam ji uložila. Když jsem si chtěla zakouřit, musela jsem se k cigaretě pracně dostat, a ještě jsem si zapisovala v kolik hodin jsem cigaretu vykouřila a proč jsem ji vykouřila.

Každé takové období, ve kterém jsem bojovala se svou závislostí, bylo velmi náročné. Hlavně proto, že jsem nedokázala pomalu myslet na nic jiného

než na cigarety, které jsem si odpírala. Byla jsem úplně spoutaná touhou po nich. Nakonec vždy veškerá moje zoufalá snaha skončila neúspěchem.

Ovšem poté, co do mého života vstoupil Ježíš, jsem začala nově přemýšlet i o tomto problému. Od doby, kdy jsem uvěřila, uplynuly možná 2–3 měsíce a já se začala trápit tím, že ten Ježíš, kterého teď tolik miluji, je asi smutný z toho, že kouřím, a že cigaretám v podstatě otročím. Já teď přece, jak říká Bible:

📖 *Vše mohu v Kristu, který mi dává sílu. [Bible]*

Měla jsem navíc pár dní před svatbou a můj budoucí manžel byl nekuřák. I přestože na mě nikdy nenaléhal, a nic mi nevyčítal, dobře jsem věděla, že mu mé kouření vadí.

Poprosila jsem Boha, aby mi pomohl a rozhodla jsem se udělat rázný konec této závislosti právě v můj svatební den. Ráno, dříve, než jsem oblékla svatební šaty, jsem vykouřila svou poslední cigaretu a zbytek krabičky odhodila do popelnice. Byla jsem odhodlaná s Ježíšem po boku vybojovat vítěznou bitvu. Jenomže se stalo něco, co jsem vůbec nečekala, a co mě naprosto vyvedlo z míry. Po svatebním obřadu a dobrém obědě měla jako vždy přijít chuť si zakouřit. Ale nic nepřicházelo. Při kávě se taky nic nedělo, a stejně tak se nic nedělo ani večer ... ani další dny ...

Můj milovaný Pán Ježíš mě osvobodil zcela bezpodmínečně a dokonale a já už nikdy neměla na cigarety chuť.

Anděl v trabantu

Zuzka K.

Chtěla bych se podělit o jeden hezký zázrak, který se nám stal jednou v zimě.

Byla opravdu pořádná bílá zima. Rodiče se známými odjeli na týdenní lyžovačku na Slovensko a své auto (škodovku 120) nechali doma s tím, že si ho můžeme půjčit. Nemeškali jsme (já a můj manžel) a auto jsme si hned půjčili. Chtěli jsme si zajet na výlet na Hukvaldy – projdeme se oborou a zajdeme si na něco dobrého do hospůdky. Chtěli jsme zaparkovat těsně u cesty – manžel měl řidičák teprve chvíli, a tak při parkování vjel pravými koly do příkopy – poněkud hlubší a plné sněhu. Chtěli jsme mít hezký výlet, a tak jsme se tím nechtěli nechat vyvést z míry. Rozhodli jsme se, že to vyřešíme, až se budeme vracet – času jsme ten den měli dost.

Po procházce jsme si ještě zašli do hospůdky. Dali jsme si dobré jídlo a než jsme se do něj pustili, pomodlili jsme se a poprosili jsme Pána Ježíše, ať nám pomůže. Věřili jsme, že to bude dobré. Když jsme přicházeli k autu, uviděli jsme, že sněhu ještě přibýlo a vlastními silami nic nezmůžeme. Manžel jen stihl obejít auto a v té chvíli u nás zastavil trabant. Z trabantu vystoupil opravdu veliký mohutný muž. Nic neříkal, na nic se neptal, přistoupil k našemu autu, chytil ho rukama zepředu a jen tak vytáhl předek auta na cestu, potom šel dozadu a stejně jednoduše vyzvedl i zadek auta. Na naše poděkování nic neřekl, a tak jak přijel, zase odjel. My jen koukali a jedině, co jsme byli schopni říct bylo: „Díky Pánu, to byl snad anděl!“ Byl to skutečný zázrak.

Jak jsme dojeli domů, ani jsme si nestihli svléct bundy a ve dveřích se nečekaně objevil můj táta. Vrátil se stopem ze Slovenska s tím, že hned potřebuje své auto (auto známých, kterým původně jeli, mělo nějaké potíže). Vzal si klíčky, doklady a odjel.

No, není Bůh úžasný? Jak krásně to načasoval a jak nám ukázal, že má úplně vše ve svých rukou. Kdyby nám Bůh nepomohl, trvalo by nám to velice dlouho. Tehdy jsme neměli mobil, otec by přijel a auto nikde, ...

Díky Pane Ježíši!

Tolik „náhod“

Jana K.

I pro naše všední starosti přichází Boží zaopatření ... nebo že by jen náhody, které se náhodou sešly?

Od prázdnin 2009 jsem změnila ordinaci neurologie a začala chodit se svou mnohaletou diagnostikovanou epilepsií do Nového Jičína. Nová lékařka mě kromě jiného objednala na vyšetření magnetickou rezonancí do Ostravy-Vítkovic, kde jsem sice před necelým rokem byla, ale stejně jsem si dělala starost, jak se tam dopravím, protože Ostravu moc neznám a špatně se orientuji. Minule mě na toto vyšetření vezla Věrka – moje přítelkyně a sestra v Kristu – se svým manželem, ale teď tato alternativa nepřicházela v úvahu, protože její muž byl dlouhodobě nemocný. Spoléhala jsem na to, že mi můj syn, který v Ostravě studoval, vysvětlí cestu a prostě to nějak zvládnou.

Jenže pak se sešly tyto zvláštní „náhody“, které vyřešily celou situaci excelentně.

Asi před 2 měsíci jsem se ozvala Magdě – své kamarádce z mládí, po které se mi zastesklo, a se kterou se setkávám již velmi zřídka, a nabídla jsem jí

schůzku. Tenkrát, z důvodu rekonstrukce domu, ve kterém bydlí, se omluvila a řekla, že se ozve, až to bude mít za sebou. A tak se mi v týdnu před vyšetřením ozvala SMS-kou, že by to další týden šlo, ale kromě pondělí. Zavolala jsem jí obratem a domluvila se s ní na čtvrtek a zmínila jsem se, že ani mi by to v pondělí nevyhovovalo, protože jedu do Ostravy na vyšetření. Odpověděla mi, že i ona jede do Ostravy na vyšetření, to mě samozřejmě překvapilo. Upřesnila jsem, že jedu na magnetickou rezonanci do Vítkovic. Bylo neuvěřitelné slyšet, že i ona se má dostavit na magnetickou rezonanci do Vítkovic. Proč jsme začaly vůbec mluvit o dni, kdy se nám setkání nehodí, když šlo prostě jen o to, vybrat nějaký jiný den? Je to přinejmenším zvláštní. Když jsem navíc zjistila, že je objednaná na 13³⁰ hodin a já na 13⁰⁰ hodin, úplně jsem žasla nad tou souhrou okolností. Magda mi nabídla, že jede se svým mužem autem a já můžu jet samozřejmě s nimi. Moc mě to potěšilo a děkovala jsem Bohu, za ty všechny události, které v pravý čas do sebe zapadly.

Teprve v den D, kdy už jsme byly jasně domluvené na čas odjezdu, jsem zjistila, že mé vyšetření je objednáno až na 15³⁰ hodin. Zaměnila jsem hodinu (naštěstí ne datum) z jiné pozvánky. Trochu jsem zapochybovala o dokonalosti celé akce, ale pak jsem si řekla, že když to Bůh všechno takto připravil, tak mě jistě nenechá čekat dvě hodiny v čekárně. Když jsme dojely na místo, předaly jsme lékařské zprávy zdravotníkovi – já navíc s vysvětlením, že jsem si původně nevšimla toho času a měla jsem možnost svézt se z Kopřivnice s kamarádkou. Cítila jsem, že i tuto věc má Bůh vyřešenou. Magda šla do „tunelu“ s páteří opravdu v půl druhé, po ní šla nějaká paní a poté, ač byl v čekárně už další člověk, jsem byla zavolaná já.

Ještě jsem zapomněla zmínit, že vyšetření jsem absolvovala se svolením lékaře poslední den nemocenské se zánětem průdušek, což prý je možné, ale měla jsem obavu, aby na mě nepřišel v tom tunelu nucený kašel. Celou svou mysl jsem se tedy držela Pána a vše proběhlo v pořádku, takže jsme nemocnici opouštěly s Magdou zhruba ve 14⁴⁵ hodin. Protože Magda s manželem měli v plánu ještě nějaké obchody, domluvila jsem se s nimi, že mě dovezou na autobusové nádraží a odtud už není problém dojet do Kopřivnice. Autobus jel za čtvrt hodiny, a tak jsem byla doma kolem půl páté – unavená, ale šťastná, jak vše Bůh nachystal a láskyplně se o mě postaral.

Uzdravené těhotenství

Petra P.

Před necelými dvěma roky jsem potřetí otěhotněla. Všechny ultrazvuky, které mi lékař dělal, ukazovaly, že placenta není na obvyklém místě, ale je položena na spodní části dělohy. Lékaři to nazývají vcestná placenta. Od druhé poloviny těhotenství se většinou objevuje krvácení, hrozí částečné odloučení placenty a dítě není dostatečně vyživováno.

Přes všechny tyto možné komplikace jsme s manželem prožívali pokoj a věřili, že Ježíšova uzdravující moc je stejná jako za Jeho života tady na zemi. Hned na následující bohoslužbě jsme poprosili bratry a sestry v Kristu o modlitby ...

Při další návštěvě u lékaře, který mi opět dělal ultrazvuk, jsem i já na vlastní oči viděla, kde je placenta posazena: byla na levé horní straně dělohy.

Narodila se nám donošená zdravá holčička. Děkujeme ti, Ježíši!

První Boží odpověď

Jana K.

Ráda vzpomínám na své první dobrodružství s Bohem – zvláštní, rychlou a překvapující odpověď na mou modlitbu.

Bylo to velmi brzy po mém obrácení (poznání Boží existence a pochopení Jeho lásky zjevené v Ježíšově oběti na kříži, včetně vydání života do jeho rukou). Prožívala jsem radost z nového naplnění a pochopení smyslu života a vědomí Boží lásky, ale také jsem prožívala těžké chvíle materiálního nedostatku, jelikož jsem sklízela ovoce svého starého bezbožného života, kdy jsem to se svou vlastní moudrostí dotáhla tak akorát k rozvodu. Nebylo jednoduché zvládnout zajistit živobytí pro sebe a své dva syny (13 a 11 let) a snažila jsem se ušetřit, jak se dalo. Jako žena jsem také toužila po něčem pěkném na sebe, ale na to opravdu nevycházelo. Ráda jsem i něco tvořila (především pletla), ale i taková vlna nebyla zadarmo.

Byl den, kdy jsem zrovna měla chuť si něco pěkného vyrobit, aby to nic nestálo, a přitom to bylo hezké a slušivé. Už několikrát i v dřívějším čase jsem s tímto záměrem vytáhla krabici s vlnami a bezradně přemýšlela, co z takových zbytků vytvořit. Kromě všelijakých malých klubíček jsem už několik let schovávala zelenou páranou vlnu v množství tak na podkolínky a jednu moc krásnou melírovanou vlnu zlatozelenohnědou, kterou jsem si kdysi koupila

z finančních důvodů v tak malém množství, že by nestačila ani na vestu. A tak jsem znovu přemýšlela a bylo mi smutno, že ta věc, zdá se, nemá řešení. Vtom jsem si uvědomila, že mám někoho, na koho se můžu se vším obrátit, a tak jsem to vše Bohu řekla – jak moc bych si přála něco uplést, ale z tak malého množství jedné i druhé vlny mi nemůže nic pořádného vyjít. Prosila jsem nebeského Otce, aby mi dal nápad na využití alespoň jedné z těch vln, ... a v tom přišla ta geniální myšlenka, která mě za celá léta vůbec nenapadla: „spleť ty dvě vlny dohromady a upleť z nich vestu“. Hned jsem věděla, že je to pravé, úžasné a dokonalé řešení – Boží odpověď.

Také později jsem se přesvědčila, že mnohdy Bůh tak jedná a odpovídá. Když prosíme za nějakou dobrou věc, On nejen naplní naši prosbu, ale přidá ještě daleko víc. A tak Bůh dal najednou touto odpovědí řešení pro zpracování OBOU nevyužitelných vln a vznikla tenkrát velice pěkná a mnohými obdivovaná vesta, ozdobená koženými řemínky. Dlouho a ráda jsem ji nosila a vždy mi připomínala tu zvláštní Boží odpověď, Jeho lásku a dokonalost. On má pochopení i pro naše drobné problémy a jako dobrý Otec se s radostí sklání k dítěti, které u Něho hledá pomoc.

„Náhoda“ 2

Jiří K.

Jednou nás – mě a moji ženu – pozval na návštěvu můj spolužák. Potkali jsme se náhodou po letech. Mimo jiné se dozvěděl, že jsme uvěřili a chtěl vědět víc – pozvání jsme přijali. Bydlel tehdy se svojí přítelkyní ve Vsetíně a napsal nám na papírek její adresu.

Když jsme tehdy dojeli vlakem do Vsetína, až tam jsme si uvědomili, že jsme zapomněli doma adresu, mobily tenkrát nebyly. Za žádnou cenu jsme si nedokázali vzpomenout ani na příjmení jeho přítelkyně, ani na jméno sídliště – je to takový ten pocit, že kdyby to jméno před vámi někdo vyslovil, asi byste si vzpomněli, ale sami to dát dohromady nedokázete.

Vrátit se vlakem zpátky a znovu sem přijet bylo nemyslitelné. Tíživý pocit, že naše hostitele zklameme, nás vedl k nápadu, že se zeptáme nějakého kolemdoucího na jména Vsetínských sídlišť a pak půjdeme tam, kde se nám to bude zdát, že to je ono a budeme číst jména na zvoncích s tím, že si snad vzpomeneme. Tímto způsobem jsme prošli dvě velká sídliště a stovky jmen a výsledkem byl pocit, že už si v tomto několika desetitisícovém městě nejsme schopni vzpomenout vůbec na nic.

Chtěli jsme to zkusit ještě jednou a teprve potom jet domů. Zašli jsme si vylepšit náladu do cukrárny. Tam jsme se za to ještě naposledy pomodlili. Když jsme vycházeli ven, oslovili jsme první kolemjdoucí paní: „Dobrý den. Mohli bychom vás o něco poprosit? Víte, hledáme našeho kamaráda a zapoměli jsme jeho adresu – jen se nám zdá, že si matně pamatujeme jméno sídliště a jméno jeho přítelkyně. Mohla byste nám, prosím povědět, jak se jmenují zdejší sídliště?“ „A jak se jmenuje ten váš kamarád?“ zeptala se paní. Když jsme jí to řekli, usmála se a odpověděla: „No, to je neuvěřitelné. To jméno znám. Já pracuji v kanceláři s maminkou jeho dívky. Jmenuje se *tak* a bydlí *tam* ...“

Chvála Pánu! To je skvělé! Šli jsme najisto – bylo to na úplně opačné straně Vsetína. Došli jsme akorát před obědem a s radostí mohli vyprávět tento úplně čerstvý zázrak, který Bůh neudělal pouze pro nás, ale i pro ně.

Vysvobození ze žárlivosti

Věra V.

Byly jsme doma tři děti. Byla jsem tiché dítě, trpěla jsem samotou a tím, že mě nikdo nemá rád. Bydleli jsme s rodiči v třípokojovém bytě. Když jsme dospěly, bydlel v dětském pokoji bratr se ženou a synkem, v obýváku sestra s manželem a já s rodiči v ložnici. Ani jedno manželství nebylo klidné. A tak jsem se rychle vdala.

Manžel chtěl, ať jsem hlavně hezká. Česal mě, maloval, neustále obměňoval můj šatník a stále se zabýval tím, jak mě vylepšit. Moje duše ho moc nezajímala. Byla jsem dost nejistá, neměla jsem přátele. Začala jsem mít divné stavy: vyla jsem jako vlk, brečela a brečela. Bezmocná něco změnit, měla jsem myšlenky na sebevraždu. Skončila jsem u psychiatra a na prášcích. Trochu jsem se uklidnila, ale pomohlo mi až těhotenství a narození dcerky. A do tří let se narodil synek. Upnula jsem se na děti, ale byla na vše sama, i když s mužem. Začala jsem vše řešit s kolegou v práci. Naslouchal, radil, bral děti na výlety, jezdil si s nimi hrát. Manželovi to vyhovovalo. Rozvedla jsem se a vdala znovu.

Ve svém nynějším muži jsem měla vždy oporu, ale začala jsem na něj žárlit. Zase to přišlo, ty divné stavy: skučení, brečení, srdeční arytmie. Utíkala jsem z domu v noci, bloudila po okolí. Jako by mě někdo honil. Do toho přišla dceřina puberta a její nevázaný život na studiích. Všechny kolem sebe jsem trápila a vyčerpávala. Zase jsem byla na prášcích.

Nedokázala jsem si pomoci. Až potom děti uvěřily Bohu, změnilo je to. Byly slušnější, měly se více rády, povídaly si se mnou, modlily se za mě. A když jsem i já uvěřila, hledala jsem pomoc u Toho, který uzdravuje: „Ježíši, pomoz mi, smiluj se nade mnou a nad námi! Nemám sílu sama to změnit. Uzdrav moji duši!“ Zázračně se to stalo. Od toho okamžiku jsem uzdravená, vysvobozená. Jsem šťastná, miluji Ježíše Krista. Všechno mi odpustil, zbavil mě strachu z lidí i ze smrti, dal mi lásku a mnoho skvělých bratří a sester. Už na nic nejsem sama. BOHU DÍKY!

Uzdravení z Crohnovy nemoci

Jiří K.

Před deseti lety mě Bůh uzdravil z Crohnovy choroby. Ležel jsem po ataku nemoci dlouhodobě ve zbídačeném stavu v nemocnici, kde jsem procházel řadou velmi nepříjemných vyšetření a zákroků. Znal jsem i termín neodkladné operace – příští týden v pátek – měla mi být odebrána část střev. Primář mě ujišťoval, že operace je nutná, a že se jí v žádném případě nevyhnu.

Lidé ze sboru se za mě již dlouho vytrvale modlili. I já jsem se už týdnů modlil, ale zdálo se mi, že se nic nezlepšuje, pomalu jsem ztrácel naději, že ještě někdy zakusím normální život.

Pamatuji si na ten den, kdy se všechno změnilo. Ráno jsem měl pocit, že už pro mě neexistuje žádné „zítra“, a prosil jsem Boha, aby mi řekl, co bude s mým životem dál. Rozhodl jsem se, že budu na Boha skutečně očekávat. A On mi tehdy zvláštním způsobem při čtení Bible odpověděl: „*Protože jsi mi zachoval věrnost, i já tě zachovám, budu tě nosit až do tvých šedin.*“ V tom okamžiku jsem pocítil uzdravení a můj stav se začal velmi rychle zlepšovat.

Lékaři nade mnou při vizitách významně pokyvovali hlavami. A v pátek – přesně v den plánované operace, před níž „nebylo úniku“ – jsem místo na operačním sále, seděl ve vlaku a jel šťastný domů. Když jsem tehdy opouštěl nemocnici, připadal jsem si jako ve snu, radoval jsem se a děkoval Pánu. Po určitou dobu jsem podle přání lékařů ještě chodil na pravidelná kontrolní vyšetření, lékař mi tehdy řekl: „Jste úplně zdravý člověk.“ Díky Bohu za to, že mne uzdravil a mohu žít bez léků a bez potíží.

Dnes si uvědomuji, že i to údolí smrti před mým uzdravením, byla pro mě velmi důležitá zkušenost – jsem vděčný Bohu i za ni.

Díky Ti, Ježíši!

Laskavé Boží jednání

Vašek Š.

Před více než šesti lety (byli jsme asi dva roky křesťané) jsme koupili a pak půl roku opravovali starý podkrovní byt. Byla to docela těžká práce a podepsala se i na mém zdraví – dostal jsem zánět šlachy v levém předloktí a nemohl jsem se toho dlouho zbavit. Lékaři zkoušeli všemožné způsoby léčby, ale nic nezabíralo. Navíc se zánět začal „stěhovat“. Přestalo mne bolet zápěstí a začal bolet loket. Přestal bolet loket a začalo bolet rameno. Byl jsem z toho docela smutný.

Takhle to šlo několik měsíců, a pak se stala zvláštní věc. Náš sbor v Kopřivnici navštívil jeden křesťan z Francie. Už si ani pořádně nevzpomínám co přesně bylo účelem jeho návštěvy, ale mluvil o svém obrácení, o evangelizaci u nich v církvi, o tom, co Bůh mezi nimi koná, Působil jako velmi zanícený Boží služebník, ale mě byl od začátku nějak „nesympatický“. Možná za to mohla jeho šíleně barevná květovaná košile, možná jeho příliš živý projev, nevím. Ale fakt je, že jsem se na něj díval tak trochu podezřívavě.

Vrchol mé averze vůči tomuto člověku nastal, když mluvil o tom, že mu Bůh cestou k nám do Kopřivnice jako odpověď na jeho modlitby řekl, že se u nás setká s člověkem, který má jednu nohu kratší a trpí bolestmi zad. „Teď ses prozradil, že jsi podvodník“, říkal jsem si, „nikdo takový u nás není!“

Jenže k mému velkému překvapení se s pláčem zvedla jedna sestra, která nějaký čas před tím utrpěla úraz a od té doby měla bolesti zad. A já nevěděl, že je to proto, že má po léčení úrazu jednu nohu opravdu kratší. Šla dopředu a ten bratr se za ní modlil (za týden nebo dva pak ve shromáždění vydávala svědectví o tom, že ji Bůh těch bolestí zbavil).

Byl jsem tím opravdu vyveden z míry. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. On se pak dále ptal, jestli někdo další nepotřebuje modlitbu za uzdravení. Jeden nebo dva lidé šli dopředu a on se za ně modlil. Já jsem si na své zánětem sužované rameno v té chvíli nevzpomněl (a ani nevím, jestli bych dopředu šel).

Když se domodlil za nemocné, kteří šli dopředu, modlil se dál. Dnes už nevím, za co všechno se tehdy modlil, ale jedna věta mne zasáhla jako blesk. Mezi jiným se totiž modlil „... a prosím také za to nemocné rameno ...“.

Zůstal jsem jako opařený, srdce mi bušilo. Věděl jsem jistě, že je řeč o mém rameni, které mne navíc začalo jakoby hřát (ale příjemně). Strašně jsem se styděl za to, jak jsem předtím v srdci smýšlel o tomto Božím služebníkovi,

který nám přišel posloužit. A také jsem se cítil zahanben obrovskou Boží láskou, kterou jsem v tu chvíli zakusil. Poznal jsem, že Bůh mne miluje i ve chvílích, kdy si to zrovna nezasloužím, že Jeho způsob kárání je plný lásky a milosti. Bůh mne usvědčil ze špatného postoje skrze uzdravení z nemoci! Bůh mne v jedné jediné chvíli pokáral, uzdravil a vyučil o velikosti své lásky ke mně.

Můj Bůh je nádherný!!!

P.S. Zánět z ramene opravdu zmizel a neobjevil se dodnes nikde jinde v mém těle.

Hleďte především Jeho království

Jiří K.

Jednou k nám přišel kamarád Petr. Byli jsme nejlepší přátelé a uvěřili jsme ve stejnou dobu, ale nezávisle na sobě, asi před rokem.

Povídali jsme si společně a taky se radovali z toho, jak nám Bůh změnil život. Nakonec jsme se ještě společně modlili. Znovu jsme pocítili tu zvláštní novou lásku, kterou nám dal do srdce Bůh. Při modlitbě jsem měl pocit, že máme pro Petra něco udělat – věděli jsme, že na tom teď finančně není moc dobře – nemohli jsme ho nechat odejít jen tak, pokud Bůh chce, abychom mu pomohli. V hrnečku jsme měli tisícikorunu – nerozměněnou – naši poslední do výplaty, která bude až za čtrnáct dnů...Peníze jsme mu dali. To, co jsme udělali, jsme udělali ve víře, že pokud po nás Pán Ježíš něco chce, určitě se o nás také postará – vždyť říká v Bibli:

☞ *„Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ [Bible]*

Když jsme potom šli se Zuzkou odpoledne po městě, najednou vedle nás zastavilo auto. Vysedl z něj náš bývalý zaměstnavatel, u něhož jsme skončili asi před měsícem a půl. Řekl: „Ještě vám něco dlužím.“ Odpověděli jsme: „Poslední výplatu jsme dostali, nic nám nedlužíte.“ „Ale dlužím,“ řekl a do ruky mi vtiskl tisícikorunu. „Ať se vám daří,“ dodal a odjel.

Zázračné narozeniny

Jana K.

Byl 27. leden 1996 – den mých 33. narozenin. Žila jsem jako rozvedená, zaměstnaná žena se svými dvěma syny a naše finanční situace byla dost

těžká. Snažila jsem se vycházet alespoň od výplaty k výplatě, ale mnohdy to nevyšlo a musela jsem si na nejnnutnější potřeby půjčit do dalšího příjmu od kamarádky. Toho dne jsem opět prožívala finanční krizi. Navíc jsem cítila potřebu mít alespoň něco nachystáno k pohostění, kdyby si na mě někdo vzpomněl. Trápila jsem se tím, že nemám peníze a nemůžu nic připravit, a tak jsem se obrátila k Bohu a celou svou situaci jsem mu vypověděla s prosbou o pomoc. Zanedlouho někdo zazvonil, a když jsem otevřela dveře, nevěřila jsem svým očím – stál tam můj otec s kyticí. Ano, nebylo by na tom nic tak zvláštního a nepochopitelného, jenže můj tatínek mi už mnoho roků na narozeniny nepopřál ani slovem ani dárkem, přestože ze sestřiny i mé strany nebyly ty jeho přehlížené. No a teď tady byl. Pozvala jsem ho v údivu i radosti dál a k přání a květině mi daroval peníze, abych si sama něco koupila. Nevzpomínám si, že bych někdy jindy v životě dostala od svého otce květiny. Bylo to vše z logického pohledu naprosto neuvěřitelné. Tyto květiny, z rukou vzácného dárce, mi udělaly ještě větší radost než „vymodlené“ peníze. Velice jsem přemýšlela nad tím, jak se podařilo Bohu přimět mého otce k takové aktivitě a s napětím jsem očekávala další své narozeniny. Otec nepřišel, a nepřišel ani další rok, ani žádný další rok, a už nikdy přijít nemůže. Mnohokrát jsem měla chuť, když ještě žil, si s ním o tom popovídat a zeptat se ho, co ho přimělo v den mých 33. narozenin přijít a obdarovat mě, ale nějaká zvláštní bázeň mi to nedovolovala. Jen jednou jsem před ním onu událost krátce zmínila a reagoval dost neurčitě slovy: „Však vím, kdy máš narozeniny“. Dodnes mám u tohoto příběhu velký otazník, zda to skutečně byl v den mých 33. narozenin můj táta, nebo anděl.

Cítím velikou vděčnost a obdiv nad Boží velikostí a štědrostí. Mnohokrát mě Bůh překvapil svým jednáním, když na mé modlitby odpověděl způsobem, že nejen vyslyšel a naplnil mou potřebu, ale daroval k tomu ještě něco úžasnějšího, co daleko převyšovalo, zač jsem ho prosila.

Bůh povzbuzuje a potěšuje

Ivana Š.

Když jsem byla asi rok vdaná, začali jsme s manželem přemýšlet o dětech. My nejsme ti, kdo dávají život, kdo určují, kdy má na svět přijít nový člověk, jaký má být a jak má vypadat. Plynuly měsíce, v nichž touha našich srdcí rostla, ale nebyla naplněna. Potom přišly dny, kdy mi začalo být nevolno, slabo, bolela mě hlava, přicházely zvláštní chutě (po deseti letech vegetariánství jsem posnídala lovecký salám) a my se začali radovat, že miminko je na cestě. Běžela jsem si do lékárny koupit těhotenský test. Ten však k našemu

zklamání ukázal, že těhotná nejsem. Asi po týdnu, když nevolnosti neustupovaly, jsem si koupila další těhotenský test, který ale opět potvrdil, že těhotná nejsem. Začaly mě sužovat obavy, zda nejsem nějak nemocná. Často jsme se modlili a mluvili s Bohem o všem, co nás trápí.

Bylo období Vánoc a já se nemohla ani objednat k lékaři, abych věděla, co se děje. Pak přišel Štědrý den, den, kdy ke mně Bůh promluvil, a to hned skrze dva blízké lidi. Prvním byl můj manžel – jako dárek mi dal šaty – krásné, červené ... těhotenské. Vyprávěl mi, že když byl nakoupit v Tesco, tak mu padly do oka a věděl, že mi je má koupit, věděl, že je budu potřebovat. Když potom nákup zaplatil, stále měl v srdci pokoj a těšil se, až mi dárek předá. Téhož večera jsme jeli na bohoslužby do Kopřivnice. Bydleli jsme v té době v Příboře a dojížděli jsme autem. Cestou jsme se stavovali ještě pro Gabku K., která jezdila s námi. V autě se nás ptala, zda jsme Štědrý den a večer strávili sami. My jsme odpověděli, že ano. Ona se na mě podívala a s úsměvem pronesla: „příští rok už budete tři“. Nezapochybovala jsem ani na okamžik, že Bůh je ten, který Gabce vložil ta slova do úst. Byla jsem naplněna obrovskou radostí.

V lednu jsem se objednala u lékaře a ten mi sdělil, že jsem těhotná. V srpnu se nám narodil syn Vojta.

Na naše druhé miminko jsme museli čekat ještě déle, ale čekání bylo opět “zpříjemněno” Božím zaslíbením.

Když měl Vojtišek rok a vyrostl nám z uplakaného miminka v “rozumného” kluka, začali jsme plánovat další děťátko. Bůh měl však jiný plán.

Uplynulo zase pár “neúspěšných” měsíců a já jsem začala mít silné bolesti břicha a krvácela jsem. Musela jsem jet do nemocnice a diagnóza zněla – mimoděložní těhotenství. To znamená, že oplodněné vajíčko se namísto v děloze usadilo už ve vejcovodu. Tam potom vajíčko roste, a protože vejcovod se na rozdíl od dělohy nezvětšuje, dochází po určité době k jeho prasknutí a může nastat krvácení do dutiny břišní, které může přivodit smrt. Proto je nutná okamžitá operace – a to odstranění vejcovodu, ve kterém se uchytilo oplodněné vajíčko.

Byla jsem z toho samozřejmě vylekaná a měla jsem taky obavu, abych ještě někdy otěhotněla – bylo mi 34 a měla jsem mít pouze jeden vejcovod.

Ještě že máme dobrého a milujícího Pána, na kterého se můžeme obrátit s každou starostí, protože mu na nás záleží. Tentokrát jsem ještě před operací dostala SMS zprávu od sestry v Kristu, která se za mě modlila, tu zprávu mám dodnes zapsanou: “Modlím se za tebe a vidím Pána Ježíše u tvé postele, přichází pokoj a slova – neboj se “. Další den přichází od ní další zpráva: “Neboj

se, věř Bohu, Boží děti chodí vírou, a ne tím co zrovna vidí. Vojta není tvé poslední dítě. Stále mi to Pán klade na srdce." Tyhle zprávy vnesly po počátečních obavách do mého srdce opět klid, a když mi pan doktor po operaci opatrně vysvětloval, že není nic ztraceno, že existuje ještě pravděpodobnost, že budeme mít děti, šlo to úplně mimo mě. Vůbec jsem nepotřebovala jeho "lidské" uklidňování. Už jsem měla Boží slib a ten je nade vše.

I přesto, že jsme čekali ještě téměř rok, než jsem konečně otěhotněla, klid mě neopustil a věřila jsem, že Vojta není mé poslední dítě. Bůh je věrný a samozřejmě svůj slib dodržel – dostali jsme holčičku Aničku.

A "perlička" na závěr příběhu – naprosto nečekaně, k našemu velkému překvapení, jsem brzy po narození Aničky otěhotněla potřetí. Narodila se nám ještě jedna holčička Magdalénka.

Bůh dává svým dětem různé dary a jedním z nich je právě dar prorocký.

☞ *... kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí, i povzbuzení. [Bible]*

Uzdravení z artrózy

Věra V.

Na začátku, když jsem uvěřila, jsem ještě jezdila k léčitelce. Měla jsem velmi bolestivou artrózu kloubu v levé ruce. Mé děti mě ale varovaly – Bůh říká, že tohle léčitelství je okultismus a nepochází od Boha: „Však se, mami, sama zeptej Boha. On ti určitě odpoví.“

Ráno mám tedy jet k léčitelce do Ostravy. Večer Pána Ježíše prosím, aby mi ukázal, co mám dělat. Ve snu mám pocit, že nemám jet. Probudím se, ale jistota to není. „Bože, prosím tě, dej mi jasnou odpověď.“ Vnímám slovo „HIROŠIMA“. Vím, že to byla totální zkáza – je mi jasné, že nemám jet. Co tedy? „Bože, vždyť víš, že léky mi nepomohly, ani rehabilitace. Co mám dělat?“ Vtom mě začal ten kloub velice bolet, až jsem chtěla vzbudit manžela. A najednou bolest skončila, Bůh mě uzdravil. A je to už 14 let. Děkuji.

Věřící se smrti nemusí bát

Szymon Z.

V době mého dospívání zemřela moje babička, která s námi bydlela. Ovlivnila obrovským způsobem moje životní hodnoty, i když jsem si to tehdy neuvědomoval (považoval jsem to za přirozené).

Pamatuji si z vyprávění, že když bylo babičce třináct let, onemocněla a dostala 42-stupňovou horečku, během které zemřela. Už babiččin otec a maminka byli věřící lidé. Slyšel jsem, že pradědeček se v sedmi případech modlil u mrtvého člověka a ten ožil. Teď ale jejich vlastní dcera ležela mrtvá na posteli u nich doma. Trvalo to půl hodiny, než si prababička uvědomila, že i za svoji dceru se mohou modlit, a ne jenom plakat. Mezitím už dcera vychladla a naprosto zbělela. Pradědeček se tedy začal modlit a jeho dcera se najednou na posteli posadila a řekla mu: „Proč ses za mě tati modlil, vždyť mi tam bylo tak dobře“. Pak vykládala, jak ji vzal anděl od jejího těla, které viděla na posteli, na místo, kde se krásně zpívalo. Krásu zpěvu se nedalo popsat. Šla tam ulicí a kolem byly různé domy, všechny krásné. Poznala tam i některé lidi z církve, kteří již zemřeli a ona si je ještě pamatovala. Byli tam úplně mladí, přesto nebyl problém poznat kdo je kdo, i když je mladé nikdy neviděla. Netrvalo to dlouho a jiný anděl přišel, že musí jít zpátky na zem, protože se její tatínek modlí. Proto ta výčitka tátovi hned poté, co procitla.

Tohle vyprávění jsem od babičky slyšel mnohokrát a často nám je připomínala, když byla nemocná. Chtěla, abychom se za ní nemodlili. Upřímně se těšila, až se vrátí zpátky do nebe. Proto jednou, když dostala v nemocnici embolii a druhý den jela moje maminka vyzvednout její osobní věci, nebyla to pro nás nepřekonatelná tragédie. Radost z toho, že babička je u Ježíše, kterého tolik milovala, a těšila se na setkání s Ním, byla mnohem větší než smutek, který jsme měli z jejího odchodu.

Dědeček zemřel dva roky před babičkou. Poslední dva roky svého života byl ochrnutý na pravou půlku těla. Podle doktorů to byl důsledek mnoha otrav plynem v uhelných dolech, které dědeček během 2. světové války zažil jako vězeň – komunista. V roce 1948, krátce po únoru, šel odevzdat svoji komunistickou členskou knížku, protože se stal křesťanem. Po celé dva roky musel ležet na speciálním lůžku zapůjčeném z nemocnice u nás v pokoji. Starali se o něj moji rodiče a babička. I když se nemohl pohnout, měl vždycky dobrou náladu. Jako děti jsme s ním rádi trávili čas – měl pro nás vždy milé slovo a často nějaký bonbón. Pamatuji si den před jeho smrtí – byla to neděle – stáli jsme u jeho postele, všichni z rodiny, a ještě pár známých a zpívali jsme písně. Víím, že tehdy jsem plakal, protože jsem věděl, že dědeček už tu nebude, ale na druhou stranu jsem měl radost, když jsem viděl, jak se těší do nebe.

Doslov

Doslov

Chtěli jsme vám vyprávět alespoň některé příběhy a vzpomínky, abychom tím vzdali chválu Bohu za Jeho zjevné jednání. A také abychom pomohli vám, našim přátelům, známým a všem, k nimž se tato knížka dostane, uvidět, kým je ten vzkříšený Ježíš.

Podle evangelií, která byla sepsána jako svědectví očitých svědků Ježíšova života, smrti, vzkříšení a nanebevstoupení, je Ježíš Kristus pravým Pánem nade vším a Spasitelem, který byl mnohokrát předpovězen v prorocích Starého Zákona – stovky i tisíce let předem. Podle biblické zprávy je Božím Synem a dlouho očekávaným Mesiášem.

Jeho vzkříšení z mrtvých je tím nejsilnějším potvrzením toho, kým byl. Zvěst evangelia se dodnes odvolává na množství očitých svědků Jeho zmrtvýchvstání. Pisatelé se ve svých výpovědích odvolávají nejen na to, co sami viděli:

☞ *Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme. [Bible]*

Ale odvolávali se i na to, co viděly stovky dalších – apoštol Pavel píše:

☞ *Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. [Bible]*

V prvním století bylo ještě možné mnohé z nich osobně vyhledat – dnes již nejjí. Ale evangelia a novozákonní listy tu máme dodnes. Jsou zde i dnešní křesťané se svým svědectvím o Božím působení.

A tak se každý člověk může setkat s Bohem a Pánem Ježíšem Kristem, získat odpuštění svých hříchů a nový život, stát se Kristovým následovníkem (což dává životu skutečný smysl), žít ve vztahu s živým Bohem, zakoušet jeho lásku a vedení, a díky darované jistotě věčného života být zbaven strachu ze smrti a prožívat pokoj.

Pokud se i ve tvém srdci rodí živá víra v Pána Ježíše Krista, zřejmě tě napadá otázka: „Co s tím mám dělat?“

Stejně se ptali lidé v Jeruzalémě, kteří tenkrát poprvé v historii slyšeli kázání evangelia a byli zasaženi ve svém srdci:

☞ *Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“ Petr jim odpověděl: „Obráťte se a každý z vás*

ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. [Bible]

Co tedy dělat?

Můžete se obrátit se na Krista v osobní modlitbě (vlastními slovy) a vyznat mu své hříchy, nazvat Ježíše svým Pánem a Spasitelem, jak o tom říká Bible:

📖 *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme ... ústy vyznáváme ... [Bible]*

Nikdo se nemůže stát opravdovým křesťanem tím, že např. začne chodit do církve. Člověk se může stát skutečným křesťanem jen skrze víru v Ježíše Krista a jeho následování. Potřebu patřit někam do církve má člověk až tehdy, kdy začne patřit Bohu. Tam se člověk může dát pokřtít a vyjít spolu s věřícími na cestu.

Přeji každému z vás, abyste se chopili Boží napražené ruky a spatřili Boží království.

Kéž vám Pán dá poznat svoji milost, Jiří Kostelník
pastor sboru Apoštolské církve v Kopřivnici

Kontakt:

Apoštolská církev, sbor Kopřivnice

Bezručova 929, 742 21 Kopřivnice

www.ackoprivnice.cz

sbor@ackoprivnice.cz

+420 605 485 703

Vydal sbor Apoštolské církve v Kopřivnici
Čtvrté rozšířené vydání – 2019
Poprvé vyšlo – 2009